

แบบที่ 4

เรื่องเหมือนเกิดใหม่

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนศึกษาจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง เพราะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยความตั้งใจจนจบเรื่อง และพยายามทำความเข้าใจให้ดี เนื้อหาส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
3. กำหนดเวลาในการอ่าน 25 นาที เมื่อหมดเวลาจะเก็บเนื้อเรื่องคืน
4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในเนื้อเรื่อง

เรื่องเหมือนเกิดใหม่

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

หลังจากนักเรียนอ่านเรื่องเหมือนเกิดใหม่แล้ว นักเรียนสามารถ :

1. บอกประเภทของสิ่งเสพยาติได้ถูกต้อง
2. ยกตัวอย่างชื่อของสิ่งเสพยาติประเภทต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. บอกอาการที่เกิดจากสิ่งเสพยาติประเภทต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
4. บอกสาเหตุที่ทำให้ติดสิ่งเสพยาติได้ถูกต้อง อย่างน้อย 3 ข้อ
5. บอกผลเสียจากการติดสิ่งเสพยาติได้ถูกต้อง อย่างน้อย 3 ข้อ
6. บอกวิธีป้องกันการติดสิ่งเสพยาติได้ถูกต้อง อย่างน้อย 2 ข้อ

เหมือนเกิดใหม่

เมื่อถึงวันไปชมนิทรรศการ นักเรียนทุกคนต่างดีใจ หลังจากเคารพธงชาติและสวดมนต์แล้ว ครูสมชายซึ่งเป็นผู้หนึ่ง ที่จะพานักเรียนไปชมนิทรรศการครั้งนี้ได้เข้ามาให้คำแนะนำเมื่อเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ขึ้นรถเดินทางไปพร้อมกัน

พอถึงสถานที่แสดงนิทรรศการ ครูสายใจได้นัดหมายเวลา และสถานที่ที่จะกลับมาพบกันอีก แล้วจึงปล่อยให้นักเรียนแยกย้ายไปชมเป็นกลุ่ม ๆ

นักเรียนทุกคนมีใบหน้ายิ้มแย้ม ทำทางกระตือรือร้นเป็นอย่างยิ่ง

"เธอคุณในภาพนี้สิ รูปร่างหน้าตาไม่น่าดูเลย ผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกหวดเครารุงรัง ผมยาว การแต่งตัวก็ดูสกปรก" พิภูลักษณ์ให้เพื่อน ๆ ดูรูปภาพรูปหนึ่ง

"เธออ่านได้ภาพที่เขาเขียนว่าอย่างไร" เฉษฐบอกพิภูลักษณ์

"ผมเป็นคนตัวอ้วน ชอบลองดี ไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ ผมจึงติดสิ่งเสพติด มีสภาพอย่างนี้เพื่อน ๆ เห็น อย่าเอาอย่างผมนะครับ" พิภูลักษณ์อึ้ง ๆ และซ้ำ ๆ

"น่าสนใจนะ เราดูที่ละภาพ พวกเขาเปลี่ยนแปลงกันอ่านคำบรรยายดัง ๆ ฉันจะได้จับมันไว้" ก้องพูดกับเพื่อน ๆ

"ผมติดสิ่งเสพติด เพราะผมเชื่อคนง่าย จึงถูกเพื่อนหลอก" เฉษฐอ่านข้อความที่ได้ภาพหนึ่งดัง ๆ

"เพราะความคึกคะนอง ทำให้ผมคิดว่า ถ้าได้ทำสิ่งที่คนอื่นเขาไม่ทำ จะเป็นของได้

เป็นที่สนใจและยกย่องชมเชยของผู้อื่น ผมจึงทำสิ่งผิด ๆ กว่าที่รู้ว่าผมก็กลายเป็นคนติดสิ่งเสพติดที่คนทั่วไปรังเกียจ" ชีระอ่านที่ข้อความได้ภาพอีกภาพหนึ่ง

"คนที่เจ็บป่วย แล้วไปซื้อยากินตามคำโฆษณา ต้องกินมันเป็นประจำ จะเรียกว่าติดสิ่งเสพติดไหมนะ" ดวงแก้วถามขึ้นลอย ๆ ครูสายใจเห็นภาพพอดีจึงตอบว่า

"เรียกว่าติดสิ่งเสพติดเหมือนกัน ยาบางประเภทถ้าไม่กินตามคำแนะนำของหมอหรือผู้ที่ไม่มีความรู้ในเรื่องคุณและโทษของยาดีพอ ไปซื้อกินแล้วกินมากจนเกินขนาด ก็จะเป็นอันตรายต่อร่างกายได้ และทำให้ติดยาได้ เข้าลักษณะการติดสิ่งเสพติด"

"คนที่ดื่มกินต่าง ๆ จนติดละครับคุณครู จะถือว่าติดสิ่งเสพติดไหมครับ" ก้องถามต่อ

"เรียกว่าติดสิ่งเสพติดเหมือนกันจะเพราะพวกนี้ต้องดื่มอยู่เป็นประจำเมื่อไม่ได้ดื่มก็จะเกิดอาการวิงเวียน อ่อนเพลียคล้ายจะเป็นลม ถ้าดื่มแล้วอาการเหล่านี้จะหายไป แต่ถ้าดื่มมาก ๆ ก็เป็นอันตรายต่อทางเดินหายใจ อาจทำให้ถึงตายได้" ครูสายใจอธิบาย

"สิ่งเสพติดมีหลายประเภทไหมคะคุณครู" พิภูลักษณ์ถาม

"มีหลายประเภทจะ ดูเหมือนเขาจะมีแสดงไว้ให้เราดูทางด้านโน้น เราไปดูกันก่อน ถ้าไม่เข้าใจครูจะอธิบายให้ฟัง" ครูสายใจพูดอย่างอารมณ์ดี

ทุกคนจึงเดินไปดูตามที่ครูบอก ขณะนั้นมี

วิทยากรกำลังอธิบายให้ผู้ชมกลุ่มหนึ่งฟัง พวก
เด็ก ๆ จึงเข้าไปร่วมฟังด้วย

"ทั้งภาพ และสิ่งที่วางไว้ให้ชมเหล่านี้
เป็นการแบ่งประเภทของสิ่งเสพย์ติดซึ่งเขา
แบ่งไว้สี่ประเภท ตามฤทธิ์ของยาที่กระทำ
ต่อส่วนต่าง ๆ ของร่างกายผู้เสพ ผมจะชี้
ให้ดูทีละประเภทนะครับ"

1. ประเภทกดประสาท ผู้ใดเสพเข้าไป
จะมีอาการมึนงง สมองชา ประสาทที่ควบคุม
ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย จะทำงานน้อยลง
สิ่งเสพย์ติดประเภทนี้ได้แก่ มอร์ฟีน เฮโรอีน
ฝิ่น เซกโคบาล ยานอนหลับ และยากล่อม
ประสาทต่าง ๆ รวมทั้งเหล้าด้วย

2. ประเภทกระตุ้นประสาท ผู้ใดเสพ
เข้าไปจะออกฤทธิ์กระตุ้นประสาทส่วนต่าง ๆ
ให้ทำงานเกินความสามารถของร่างกาย เมื่อ
หมดฤทธิ์ยา ประสาทเหล่านี้จะทรุดโทรม
เสื่อมสมรรถภาพ คนที่บรรเทาทุกข์ คนที่
ทำงานกลางคืน กรรมกรแบกหาม นักเรียน
นักศึกษาที่จำเป็นต้องดูหนังสือดึก ๆ เมื่อใช้
ยาประเภทนี้แล้ว มักจะกลายเป็นคนวิกลจริต
ประสาทหลอน หรือหัวใจวาย ถึงตายได้
ยาประเภทนี้ ได้แก่ ยาม้า ม้าขาว ยาขันทัน
ยาลดความอ้วน เป็นต้น

3. ประเภทหลอนประสาท ผู้ใดเสพเข้าไป
จะทำให้ประสาทที่รับรู้ผิดปกติ มองขนาด
ของสิ่งต่าง ๆ ผิดไป ทำให้เกิดอุบัติเหตุเป็น
ประจำ เช่น คนตกตึกตาย หรือ รถชนกัน
 เป็นต้น

4. ประเภทออกฤทธิ์หลายอย่าง จะออก
ฤทธิ์ทั้งหลอนประสาท กดประสาทเป็นอันตราย
ต่อผู้เสพติดอย่างมาก ทำให้ประสาทมันชา

ไม่รับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว สิ่งเสพย์ติด
ประเภทนี้ได้แก่ กัญชา"

เขาหยุดบรรยายครู่หนึ่ง เมื่อไม่มีผู้ใด
ถามจึงพูดต่อไป

"จะโน่น ผมจึงใคร่ขอร้องนักเรียนทุกคน
อย่าได้ไปนิยมชมชอบ หลงผิดเสพมันเข้า
เพราะนอกจากตัวนักเรียนจะอยู่ในสภาพที่
ต้องตายทั้งเป็นแล้ว พ่อแม่ พี่น้องของเรา
จะเสียใจ เสียเวลา เสียเงินทองอีกด้วย"
เจ้าหน้าที่ผู้เฝ้าอธิบายเสียงดังชัดเจน

"มีวิธีป้องกันไม่ให้คนติดสิ่งเสพย์ติดบ้าง
ไหมครับ" เคซถาม

"มีครบวิธีที่ดีที่สุดคือ การรู้จักบังคับใจ
ตัวเองให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดี สิ่งใดรู้ว่า
ชั่วก็อย่าทำ ผมมีภาพยนต์ให้ชม เมื่อได้ชม
ภาพยนต์แล้วจะรู้ว่าควรป้องกันอย่างไรบ้าง"
กล่าวจบผู้บรรยายก็นำกลุ่มผู้ชมนิทรรศการ
เข้าไปชมภาพยนต์

เมื่อภาพยนต์จบแล้ว ผู้บรรยายได้เปิด
โอกาสให้มีการอภิปรายซักถาม

ธีระแสดงความคิดเห็นเป็นคนแรกว่า
"ผมคิดได้แล้วครับถ้าไม่อยากติดสิ่งเสพย์ติด
ก็อย่าเชื่อคนง่าย เพราะการเชื่อคนง่าย
อันตรายมาก อาจถูกหลอกไปขาย หลอก
เอาทรัพย์สินจนหมดตัว ที่สำคัญคือหลอกให้
ติดสิ่งเสพย์ติด แล้วให้ทำสิ่งที่ผิด ๆ เช่น
ขโมยเงิน ขโมยของ ฉกชิงวิ่งราว สู้ตาย
ก็ต้องถูกจับไปลงโทษ ทำให้เสียชื่อเสียง
เสียเวลา และเสียอนาคต"

"ผมมีความเห็นว่า การป้องกันไม่ให้
คนป่วยซื้อขายมากเกินไป จนติดยานั้น ผู้ซื้อ
ควรศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับยาที่จะซื้อมากิน

เสียก่อน ให้รู้ถึงคุณ โทษ และวิธีใช้ยา
อย่างถูกต้อง โดยถามจากหมอ เภสัชกร
หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง การซื้อยากินเองก็จะไม่
เกิดอันตราย" ก้องออกความเห็นบ้าง

"นักเรียนเก่งมากที่เข้าใจเรื่องราว
เกี่ยวกับสิ่งเสพยาเสพติดได้ถูกต้อง" ผู้บรรยาย
กล่าวชมแล้วถามต่อไปว่า

"นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยว
กับการให้ความรู้เรื่อง โทษของสิ่งเสพยาเสพติดกับ
ชาวบ้าน"

"ผมคิดว่า ถ้าชาวบ้านรู้ถึงอันตรายหรือ
โทษของสิ่งเสพยาเสพติดแล้ว เขาจะ ได้ป้องกันไม่
หลง ใญ่นิยมชมชอบและเสพยาครับ" วิทยา
ตอบอย่างฉะฉาน

"ผมเคยเห็นคนขายกัญชา แต่ผมไม่กล้า
บอกใคร เพราะกลัวเขาทำร้าย" อีระเล่า
ประสบการณ์ของตน

"นักเรียนควรแจ่งแจ้งตำรวจ นักเรียนไม่
ต้องกลัวว่าเขาจะมาทำร้าย เพราะตำรวจ
จะเปิดเป็นความลับ และถือว่าผู้ที่มาแจ้ง ให้
ความร่วมมือกับทางราชการในการปราบปราม
สิ่งเสพยาเสพติดให้โทษ เพื่อให้หมดไปก่อนที่จะ
แพร่หลาย" ผู้บรรยายอธิบาย

"คนคิดสิ่งเสพยาเสพติดมีโอกาสรักษาให้หาย
ได้ไหมคะ" ดวงแก้วถาม

"หายได้ครับ การที่เขาคิดสิ่งเสพยาเสพติดก็
เหมือนกับต้องตายทั้งเป็น ถ้าเขาได้รับการ
บำบัดรักษา เขามีโอกาสหายเป็นปกติได้
ซึ่งก็เท่ากับเขาเกิดใหม่นั่นเอง" ผู้บรรยาย
ตอบ

"สถานที่บำบัดรักษาผู้ติดสิ่งเสพยาเสพติดมี
ที่ไหนบ้างครับ" ก้องถามขึ้น

"มีอยู่หลายแห่ง ตามประกาศกระทรวง
สาธารณสุข ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2523) ผม
จะพูดให้ฟังพอเป็นตัวอย่าง ส่วนรายละเอียด
ให้นักเรียนออกไปดูที่ป้ายประกาศซึ่งติดไว้ที่
หน้าห้องฉายภาพยนตร์นี้ สถานที่บำบัดรักษา
ในกรุงเทพมหานครมีหลายแห่ง เช่น

โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า หน่วยจิต
เวชและประสาทวิทยา

โรงพยาบาลพระปิ่นเกล้า

โรงพยาบาลตากสิน

โรงพยาบาลวิชัยพยาบาล

และศูนย์บริการสาธารณสุขบางแห่ง

ส่วนต่างจังหวัดก็มีหลายแห่ง เช่น

โรงพยาบาลธัญญารักษ์ จังหวัดพิจิตร

โรงพยาบาลหัวหิน โรงพยาบาลค่าย

ธนบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ศูนย์บำบัดรักษาสิ่งเสพยาติภาคเหนือและ

โรงพยาบาลค่ายกาวิละ จังหวัดเชียงใหม่

นอกจากนี้ ยังมีสถานพยาบาลแผนโบราณที่
ควรรู้ไว้ เช่น

สถานพยาบาลประชานารถ สำนักสงฆ์

เขาถ้ำทะลุ จังหวัดราชบุรี

สถานพักฟื้นถ้ากระบอก สำนักสงฆ์ถ้ากระ

บอก จังหวัดสระบุรี

ศูนย์เกิดใหม่ วัดคณาธิปไตย จังหวัดสมุทร

สงคราม"

ผู้บรรยายจบคำอธิบาย และเปิดโอกาส
ให้นักเรียนซักถามต่อ เมื่อไม่มีผู้ใดซักถาม
เจ้าหน้าที่ผู้เฝ้าจึงกล่าวสรุปว่า

"ผมขอให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้จาก
การชมนิทรรศการและฟังคำบรรยายในวันนี้

ไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตัวเอง และเพื่อน
มนุษย์ เพื่อจะได้พ้นจากการเป็นทาสของสิ่ง
เสเพลคิด"

เมื่อจบคำบรรยาย นักเรียนกล่าวขอบคุณ

แล้วออกไปอ่านป้ายประกาศ ของกระทรวง
สาธารณสุขเกี่ยวกับสถานที่บำบัดรักษาผู้ติดยา
เสเพลคิด และพบครูตามที่นัดหมาย เพื่อกลับ
โรงเรียน

แบบที่ 5

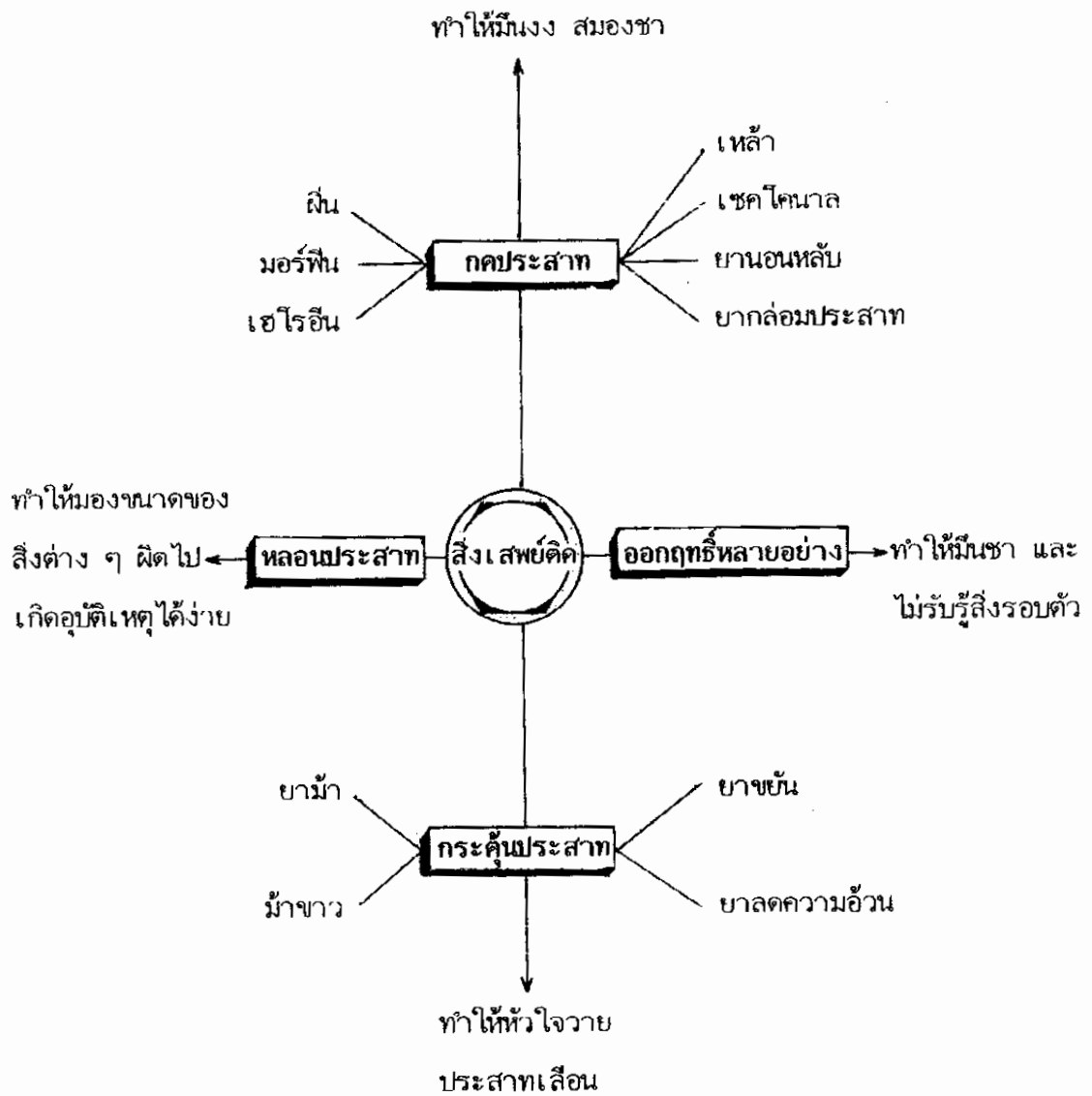
เรื่องเหมือนเกิดใหม่

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนศึกษาแผนผังสรุปโยงเรื่องก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง เพราะแผนผังสรุปโยงเรื่องจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยความตั้งใจจนจบเรื่อง และพยายามทำความเข้าใจให้ดี เนื้อหาส่วนที่อยู่ภายในกรอบคือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
3. กำหนดเวลาในการอ่าน 25 นาที เมื่อหมดเวลาจะเก็บเนื้อเรื่องคืน
4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในเนื้อเรื่อง

เรื่องเหมือนเกิดใหม่

แผนผังสรุปโยงเรื่อง

เหมือนเกิดใหม่

เมื่อถึงวัน ไปชมนิทรรศการ นักเรียนทุกคนต่างดีใจ หลังจากเคารพธงชาติและสวดมนต์แล้ว ครูสมชายซึ่งเป็นผู้หนึ่ง ที่จะพานักเรียนไปชมนิทรรศการครั้งนี้ได้เข้ามาให้คำแนะนำเมื่อเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็จัดรถเดินทางไปด้วยพร้อมกัน

พอถึงสถานที่แสดงนิทรรศการ ครูสายใจได้นัดหมายเวลา และสถานที่ที่จะกลับมาพบกันอีก แล้วจึงปล่อยให้ให้นักเรียนแยกย้ายไปชมเป็นกลุ่ม ๆ

นักเรียนทุกคนมีใบหน้ายิ้มแย้ม ทักท้วงกระตือรือร้นเป็นอย่างยิ่ง

"เธอคุณในภาพนี่สิ รูปร่างหน้าตาไม่น่าดูเลย ผมมเหลืองแต่หนังหุ้มกระดูกหนวดเครารุงรัง ผมยาว การแต่งตัวก็ดูสกปรก" พิภูลีชี้ชวนให้เพื่อน ๆ ดูรูปภาพรูปหนึ่ง

"เธออ่านได้ภาพที่เขาเขียนว่าอย่างไร" เดชบอกพิภูลี

"ผมเป็นคนคือร้น ชอบลองดี ไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ ผมจึงคิดสิ่งเสพยาเสพติด มีสภาพอย่างนี้เพื่อน ๆ เห็น อย่าเอาอย่างผมนะครับ"

พิภูลีอ่านคั่ง ๆ และซ้ำ ๆ

"น่าสนใจนะ เราดูที่สภาพ พวกเธอเปลี่ยนแปลงอ่านคำบรรยายคั่ง ๆ ฉันจะได้จดบันทึกไว้" ก้องพูดกับเพื่อน ๆ

"ผมคิดสิ่งเสพยาเสพติด เพราะผมเชื่อคนง่าย จึงถูกเพื่อนหลอก" เดชอ่านข้อความที่ได้ภาพหนึ่งคั่ง ๆ

"เพราะความคึกคะนอง ทำให้ผมคิดว่า ถ้าได้ทำสิ่งที่คนอื่นเขาไม่ทำ จะเป็นของโก้

เป็นที่สนใจและยกย่องชมเชยของผู้อื่น ผมจึงทำสิ่งผิด ๆ กว่าที่รู้ว่าผมก็กลายเป็นคนคิดสิ่งเสพยาเสพติดที่คนทั่วไปรังเกียจ" วีระอ่านที่ข้อความที่ได้ภาพอีกภาพหนึ่ง

"คนที่เจ็บป่วย แล้วไปซื้อยากินตามคำโฆษณา ต้องกินมันเป็นประจำ จะเรียกว่าคิดสิ่งเสพยาเสพติด ไหมนะ" ดวงแก้วถามก้องลอย ๆ ครูสายใจเดินมาพอดีจึงตอบว่า

"เรียกว่าคิดสิ่งเสพยาเสพติดเหมือนกัน ยาบางประเภทถ้าไม่กินตามคำแนะนำของหมอหรือผู้ซื้อ ไม่มีความรู้ในเรื่องคุณและโทษของยาดีพอ ไปซื้อกินแล้วกินมากจนเกินขนาด ก็จะเป็นอันตรายต่อร่างกายได้ และทำให้เกิดยาพิษ เข้าลักษณะการคิดสิ่งเสพยาเสพติด"

"คนที่ดื่มกลืนต่าง ๆ จนติดละครับคุณครู จะถือว่าคิดสิ่งเสพยาเสพติด ไหมครับ" ก้องถามต่อ

"เรียกว่าคิดสิ่งเสพยาเสพติดเหมือนกันจะเพราะพวกนี้ต้องดื่มอยู่เป็นประจำ เมื่อไม่ได้ดื่มก็จะเกิดอาการวิงเวียน อ่อนเพลียคล้ายจะเป็นลม ถ้าดื่มแล้วอาการเหล่านี้จะหายไป แต่ถ้าดื่มมาก ๆ ก็เป็นอันตรายต่อทางเดินหายใจ อาจทำให้ถึงตายได้" ครูสายใจอธิบาย

"สิ่งเสพยาเสพติดมีหลายประเภท ไหมคะคุณครู" พิภูลีถาม

"มีหลายประเภทจะ ดูเหมือนเขาจะมีแสดงไว้ให้เราดูทางด้านนั้น เราไปดูกันก่อน ถ้าไม่เข้าใจครูจะอธิบายให้ฟัง" ครูสายใจพูดอย่างอารมณ์ดี

ทุกคนจึงเดินไปดูความที่ครูบอก ขณะนั้นมี

วิทยากรกำลังอธิบายให้ผู้ชมกลุ่มหนึ่งฟัง พวกเด็ก ๆ จึงเข้าไปร่วมฟังด้วย

"ทั้งภาพ และสิ่งที่วางไว้ให้ชมเหล่านี้

เป็นการแบ่งประเภทของสิ่งเสพย์ติดซึ่งเขาแบ่งไว้สี่ประเภท ตามฤทธิ์ของยาที่กระทำต่อส่วนต่าง ๆ ของร่างกายผู้เสพย์ ผมจะชี้ให้ดูทีละประเภทนะครับ

1. ประเภทกดประสาท ผู้ใดเสพย์เข้าไปจะมีอาการมึนงง สมองชา ประสาทที่ควบคุมส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย จะทำงานน้อยลง สิ่งเสพย์ติดประเภทนี้ได้แก่ มอร์ฟีน เฮโรอีน ผีน เซโคโตนาล ยานอนหลับ และยากล่อมประสาทต่าง ๆ รวมทั้งเหล้าด้วย

2. ประเภทกระตุ้นประสาท ผู้ใดเสพย์เข้าไปจะออกฤทธิ์กระตุ้นประสาทส่วนต่าง ๆ ให้ทำงานเกินความสามารถของร่างกาย เมื่อหมดฤทธิ์ยา ประสาทเหล่านี้จะทรุดโทรมเสื่อมสมรรถภาพ คนขับรถบรรทุก คนที่ทำงานกลางคืน กรรมกรแบกหาม นักเรียน นักศึกษาที่จำเป็นต้องดูหนังสือดึก ๆ เมื่อใช้ยาประเภทนี้แล้ว มักจะกลายเป็นคนวิกลจริต ประสาทหลอน หรือหัวใจวาย ถึงตายได้ ยาประเภทนี้ ได้แก่ ยาม้า ม้าขาว ยาขันทบยาลดความอ้วน เป็นต้น

3. ประเภทหลอนประสาท ผู้ใดเสพย์เข้าไปจะทำให้ประสาทที่รับรู้ผิดปกติ มองขนาดของสิ่งต่าง ๆ ผิดไป ทำให้เกิดอุบัติเหตุเป็นประจำ เช่น คนตกตึกตาย หรือ รอดชนกัน เป็นต้น

4. ประเภทออกฤทธิ์หลายอย่าง จะออกฤทธิ์ทั้งหลอนประสาท กดประสาทเป็นอันตรายต่อผู้เสพย์ติดอย่างมาก ทำให้ประสาทผืนชา

ไม่รับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว สิ่งเสพย์ติดประเภทนี้ได้แก่ กัญชา"

เขาหยุดบรรยายครู่หนึ่ง เมื่อไม่มีผู้ใดถามจึงพูดต่อไป

"จะไหน ผมจึงใคร่ขอร้องนักเรียนทุกคนอย่าได้ไปนิยมชมชอบ หลงผิดเสพย์มันเข้า เพราะนอกจากตัวนักเรียนจะอยู่ในสภาพที่ต้องตายทั้งเป็นแล้ว พ่อแม่ พี่น้องของเราจะเสียใจ เสียเวลา เสียเงินทองอีกด้วย" เจ้าหน้าที่ผู้เฒ่าอธิบายเสียงดังชัดเจน

"มีวิธีป้องกันไม่ให้คนติดสิ่งเสพย์ติดบ้างไหมครับ" เดชถาม

"มีครับวิธีที่ดีที่สุดคือ การรู้จักบังคับใจตัวเองให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดี สิ่งใดรู้ว่าชั่วก็อย่าทำ ผมมีภาพยนตร์ให้ชม เมื่อได้ชมภาพยนตร์แล้วจะรู้ว่าควรป้องกันอย่างไรบ้าง" กล่าวจบผู้บรรยายก็นำกลุ่มผู้ชมนิทรรศการเข้าไปชมภาพยนตร์

เมื่อภาพยนตร์จบแล้ว ผู้บรรยายได้เปิดโอกาสให้มีการอภิปรายซักถาม

ธีระแสดงความคิดเห็นเป็นคนแรกว่า

"ผมคิดได้แล้วครับถ้าไม่อยากติดสิ่งเสพย์ติดก็อย่าเชื่อคนง่าย เพราะการเชื่อคนง่ายอันตรายมาก อาจถูกหลอกไปขาย หลอกเอาทรัพย์สินจนหมดตัว ที่สำคัญคือหลอกให้ติดสิ่งเสพย์ติด แล้วให้ทำสิ่งที่ผิด ๆ เช่น ขโมยเงิน ขโมยของ ฉกชิงวิ่งราว สุดท้ายก็ต้องถูกจับไปลงโทษ ทำให้เสียชื่อเสียง เสียเวลา และเสียอนาคต"

"ผมมีความเห็นว่า การป้องกันไม่ให้คนง่ายเชื่อยามากินเอง จนติดยานั้น ผู้ซื้อควรศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับยาที่จะซื้อมากิน

เสียก่อน ให้รู้ถึงคุณ โทษ และวิธีใช้ยา
อย่างถูกต้อง โดยตามจากหมอ เภสัชกร
หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง การซื้อยากินเองก็จะไม่
เกิดอันตราย" ก้องออกความเห็นบ้าง

"นักเรียนเก่งมากที่เข้าใจเรื่องราว
เกี่ยวกับสิ่งเสพติดได้ถูกต้อง" ผู้บรรยาย
กล่าวชมแล้วถามต่อไปว่า

"นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยว
กับการให้ความรู้เรื่องโทษของสิ่งเสพติดกับ
ชาวบ้าน"

"ผมคิดว่า ถ้าชาวบ้านรู้ถึงอันตรายหรือ
โทษของสิ่งเสพติดแล้ว เขาจะ ได้ป้องกัน ไม่
หลง ใหลนิยมชมชอบและ เสพกันครับ" วิชา

ตอบอย่างฉะฉาน

"ผมเคยเห็นคนขายกัญชา แต่ผมไม่กล้า
บอกใคร เพราะกลัวเขาทำร้าย" ธีระเล่า
ประสบการณ์ของตน

"นักเรียนควรจะต้องแจ้งตำรวจ นักเรียนไม่
ต้องกลัวว่าเขาจะมาทำร้าย เพราะตำรวจ
จะเปิดเป็นความลับ และถือว่าผู้ที่มาแจ้ง ให้
ความร่วมมือกับทางราชการในการปราบปราม
สิ่งเสพติดให้โทษ เพื่อให้หมดไปก่อนที่จะ
แพร่หลาย" ผู้บรรยายอธิบาย

"คนติดสิ่งเสพติดมีโอกาสรักษาให้หาย
ได้ไหมคะ" ดวงแก้วถาม

"หายได้ครับ" การที่เขาติดสิ่งเสพติดก็
เหมือนกับต้องตายทั้งเป็น ถ้าเขาได้รับการ
บำบัดรักษา เขามีโอกาสหายเป็นปกติได้
ซึ่งก็เท่ากับเขาเกิดใหม่นั้นเอง" ผู้บรรยาย

ตอบ

"สถานที่บำบัดรักษาผู้ติดสิ่งเสพติดมี
ที่ไหนบ้างครับ" ก้องถามขึ้น

"มีอยู่หลายแห่ง ตามประกาศกระทรวง
สาธารณสุข ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2523) ผม
จะพูดให้ฟังพอเป็นตัวอย่าง ส่วนรายละเอียด
ให้นักเรียนออกไปดูที่ป้ายประกาศซึ่งติดไว้ที่
หน้าห้องฉายภาพยนตร์นี้" สถานที่บำบัดรักษา

ในกรุงเทพมหานครมีหลายแห่ง เช่น
โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า หน่วยจิต
เวชและประสาทวิทยา
โรงพยาบาลพระปิ่นเกล้า
โรงพยาบาลตากสิน
โรงพยาบาลวิชัยพยาบาล
และศูนย์บริการสาธารณสุขบางแห่ง

ส่วนต่างจังหวัดก็มีหลายแห่ง เช่น
โรงพยาบาลธัญญารักษ์ จังหวัดพิจิตร
โรงพยาบาลหัวหิน โรงพยาบาลค่าย
ธนะรัชต์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ศูนย์บำบัดรักษาสิ่งเสพติดภาคเหนือและ
โรงพยาบาลค่ายกาวิละ จังหวัดเชียงใหม่
นอกจากนี้ ยังมีสถานพยาบาลแผนโบราณที่
ควรรู้ไว้ เช่น

สถานพยาบาลประชานารถ สำนักสงฆ์
เขาถ้ำทะเล จังหวัดราชบุรี

สถานพักฟื้นถ้ากระบอก สำนักสงฆ์ถ้ากระ
บอก จังหวัดสระบุรี

ศูนย์เกิดใหม่ วัดคทาตอลิก จังหวัดสมุทร
สงคราม"

ผู้บรรยายจบคำอธิบาย และเปิดโอกาส
ให้นักเรียนซักถามต่อ เมื่อไม่มีผู้ใดซักถาม
เจ้าหน้าที่ผู้เฝ้าจึงกล่าวสรุปว่า

"ผมขอให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้จาก
การชมนิทรรศการและฟังคำบรรยายในวันนี้

ไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตัวเอง และเพื่อน
มนุษย์ เพื่อจะได้พ้นจากการเป็นทาสของสิ่ง
เสพย์ติด"

เมื่อจบคำบรรยาย นักเรียนกล่าวขอบคุณ

แล้วออกไปอ่านป้ายประกาศ ของกระทรวง
สาธารณสุขเกี่ยวกับสถานที่บ้านรักษาผู้ติดสิ่ง
เสพย์ติด และพบครูตามที่นัดหมาย เพื่อกลับ
โรงเรียน

แบบที่ 6

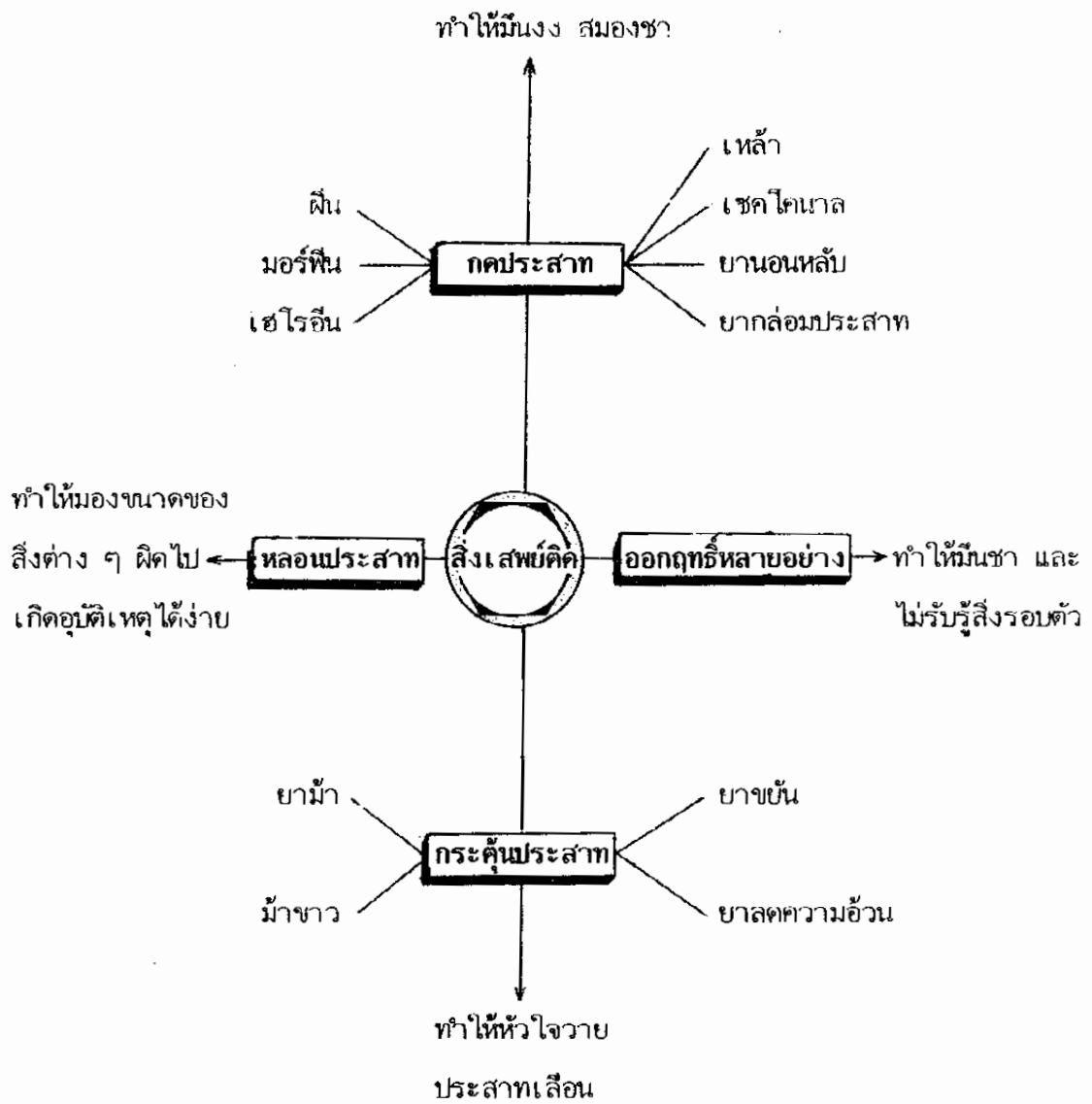
เรื่องเหมือนเกิดใหม่

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนศึกษาแผนผังสรุปโยงเรื่องก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง เพราะแผนผังสรุปโยงเรื่องจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยความตั้งใจจนจบเรื่อง และพยายามทำความเข้าใจให้ดี เนื้อหาส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
3. กำหนดเวลาในการอ่าน 25 นาที เมื่อหมดเวลาจะเก็บเนื้อเรื่องคืน
4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในเนื้อเรื่อง

เรื่องเหมือนเกิดใหม่

แผนผังสรุปโยงเรื่อง

เหมือนเกิดใหม่

เมื่อถึงวัน ไชยมนิทรรศการ นักเรียนทุกคนต่างดีใจ หลังจากเคารพธงชาติและสวดมนต์แล้ว ครูสมชายซึ่งเป็นผู้หนึ่ง ที่จะพานักเรียน ไชยมนิทรรศการครั้งนี้ได้เข้ามาให้คำแนะนำ เมื่อเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ขึ้นรถเดินทางไปพร้อมกัน

พอถึงสถานที่แสดงนิทรรศการ ครูสายใจได้นัดหมายเวลา และสถานที่ที่จะกลับมาพบกันอีก แล้วจึงปล่อยให้นักเรียนแยกย้าย ไชยมเป็นกลุ่ม ๆ

นักเรียนทุกคนมีใบหน้ายิ้มแย้ม ทำทักกระดือรือร้นเป็นอย่างยิ่ง

"เธอคุณในภาพนี้สิ รูปร่างหน้าตาไม่มาคู่เลย ผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกหมวดเครารุงรัง ผมยาว การแต่งตัวก็ดูสกปรก" พิกุลชี้ชวนให้เพื่อน ๆ ดูรูปภาพหนึ่ง

"เธออ่านได้ภาพที่เขาเขียนว่าอย่างไร" เดชบอกพิกุล

"ผมเป็นคนดี รื่น ชอบลองดี ไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ ผมจึงคิดสิ่งเสพยาเสพติด มีสภาพอย่างนี้เพื่อน ๆ เห็น อย่าเอาอย่างผมนะครับ" พิกุลอ่านดัง ๆ และซ้ำ ๆ

"น่าสนใจนะ เราดูทีละภาพ พวกเธอเปลี่ยนกันอ่านคำบรรยายดัง ๆ ฉะนั้นจะได้จับมันสักไว้" ก้องพูดกับเพื่อน ๆ

"ผมคิดสิ่งเสพยาเสพติด เพราะผมเชื่อกันง่าย จึงถูกเพื่อนหลอก" เดชอ่านข้อความที่ได้ภาพหนึ่งดัง ๆ

"เพราะความคึกคะนอง ทำให้ผมคิดว่า ถ้าได้ทำสิ่งที่คนอื่นเขาไม่ทำ จะเป็นของไม้

เป็นที่สนใจและยกย่องชมเชยของผู้อื่น ผมจึงทำสิ่งที่ผิด ๆ กว่าที่รู้ว่าผมก็กลายเป็นคนคิดสิ่งเสพยาเสพติดที่คนทั่วไปรังเกียจ" ธีระอ่านที่ข้อความได้ภาพอีกภาพหนึ่ง

"คนที่เจ็บป่วย แล้วไปซื้อยาเกินตามคำโฆษณา ต้องกินมันเป็นประจำ จะเรียกว่าคิดสิ่งเสพยาเสพติดไหมนะ" ดวงแก้วถามขึ้นลอย ๆ ครูสายใจเห็นภาพพอดีจึงตอบว่า

"เรียกว่าคิดสิ่งเสพยาเสพติดเหมือนกัน ยาบางประเภทถ้าไม่กินตามคำแนะนำของหมอหรือผู้ซื้อ ไม่มีความรู้ในเรื่องคุณและโทษของยาดีพอ ไปซื้อกินแล้วกินมากจนเกินขนาด ก็จะเป็นอันตรายต่อร่างกายได้ และทำให้ติดยานั้น เข้าลักษณะการคิดสิ่งเสพยาเสพติด"

"คนที่ดื่มกลืนต่าง ๆ จนติดละครับคุณครูจะถือว่าคิดสิ่งเสพยาเสพติดไหมครับ" ก้องถามต่อ

"เรียกว่าคิดสิ่งเสพยาเสพติดเหมือนกันจะเพราะพวกนี้ต้องคุมอยู่เป็นประจำ เมื่อไม่ได้คุมก็จะเกิดอาการวิงเวียน อ่อนเพลียคล้ายจะเป็นลม ถ้าคุมแล้วอาการเหล่านี้จะหายไปแต่ถ้าคุมมาก ๆ ก็เป็นอันตรายต่อทางเดินหายใจ อาจทำให้ถึงตายได้" ครูสายใจอธิบาย

"สิ่งเสพยาเสพติดมีหลายประเภทไหมคะคุณครู" พิกุลถาม

"มีหลายประเภทจะ ดูเหมือนเขาจะมีแสดงไว้ให้เราดูทางด้านนี้เน้อ เราไปดูกันก่อน ถ้าไม่เข้าใจครูจะอธิบายให้ฟัง" ครูสายใจพูดอย่างอารมณ์ดี

ทุกคนจึงเดินไปดูตามที่ครูบอก ขณะนั้นมี

วิทยากรกำลังอธิบายให้ผู้ชมกลุ่มหนึ่งฟัง พวก
เด็ก ๆ จึงเข้าไปร่วมฟังด้วย

"ทั้งภาพ และสิ่งที่วางไว้ให้ชมเหล่านี้
เป็นการแบ่งประเภทของสิ่งเสพย์ดีซึ่งเขา
แบ่งไว้สี่ประเภท ตามฤทธิ์ของยาที่กระทำ
ต่อส่วนต่าง ๆ ของร่างกายผู้เสพ ผมจะชี้
ให้ดูทีละประเภทนะครับ

1. ประเภทกดประสาท ผู้ใดเสพเข้าไป
จะมีอาการมึนงง สมองชา ประสาทที่ควบคุม
ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย จะทำงานน้อยลง
สิ่งเสพย์ดีประเภทนี้ได้แก่ มอร์ฟีน เฮโรอีน
ฝิ่น เซกโคบาล ยานอนหลับ และยากล่อม
ประสาทต่าง ๆ รวมทั้งเหล้าด้วย

2. ประเภทกระตุ้นประสาท ผู้ใดเสพ
เข้าไปจะออกฤทธิ์กระตุ้นประสาทส่วนต่าง ๆ
ให้ทำงานเกินความสามารถของร่างกาย เมื่อ
หมดฤทธิ์ยา ประสาทเหล่านี้จะทรุดโทรม
เสื่อมสมรรถภาพ คนจับรถบรรทุก คนที่
ทำงานกลางคืน กรรมกรแบกหาม นักเรียน
นักศึกษาที่จำเป็นต้องดูหนังสือดี ๆ เมื่อใช้
ยาประเภทนี้แล้ว มักจะกลายเป็นคนวิกลจริต
ประสาทหลอน หรือหัวใจวาย ถึงตายได้
ยาประเภทนี้ ได้แก่ ยาม้า ม้าขาว ยาขยัน
บาลลดความอ้วน เป็นต้น

3. ประเภทหลอนประสาท ผู้ใดเสพเข้าไป
ไปจะทำให้ประสาทที่รับรู้ผิดปกติ มองขนาด
ของสิ่งต่าง ๆ ผิดไป ทำให้เกิดอุบัติเหตุเป็น
ประจำ เช่น คนตกตึกตาย หรือ รถชนกัน
 เป็นต้น

4. ประเภทออกฤทธิ์หลายอย่าง จะออก
ฤทธิ์ทั้งหลอนประสาท กดประสาทเป็นอันตราย
ต่อผู้เสพย์ดีอย่างมาก ทำให้ประสาทมีนชา

ไม่รับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว สิ่งเสพย์ดี
ประเภทนี้ได้แก่ กัญชา"

เขาหยุดบรรยายครู่หนึ่ง เมื่อไม่มีผู้ใด
ถามจึงพูดต่อไป

"ฉะนั้น ผมจึงใคร่ขอร้องนักเรียนทุกคน
อย่าได้ไปนิยมชมชอบ หลงผิดเสพมันเข้า
เพราะนอกจากตัวนักเรียนจะอยู่ในสภาพที่
ต้องตายทั้งเป็นแล้ว พ่อแม่ พี่น้องของเรา
จะเสียใจ เสียเวลา เสียเงินทองอีกด้วย"
เจ้าหน้าที่ผู้เฝ้าอธิบายเสียงดังชัดเจน

"มีวิธีป้องกันไม่ให้คนคิดสิ่งเสพย์ดีบ้าง
ไหมครับ" เดชถาม

"มีครบวิธีที่ดีที่สุดคือ การรู้จักบังคับใจ
ตัวเองให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดี สิ่งใดรู้ว่า
ชั่วก็อย่าทำ ผมมีภาพยนตร์ให้ชม เมื่อได้ชม
ภาพยนตร์แล้วจะรู้ว่าควรป้องกันอย่างไรบ้าง"
กล่าวจากผู้บรรยายกึ่งนำกลุ่มผู้ชมนิทรรศการ
เข้าไปชมภาพยนตร์

เมื่อภาพยนตร์จบแล้ว ผู้บรรยายได้เปิด
โอกาสให้มีการอภิปรายซักถาม

ธีระแสดงความคิดเห็นเป็นคนแรกว่า
"ผมคิดได้แล้วครับถ้า ไม่อยากติดสิ่งเสพย์ดี
ก็อย่าเชื่อคนง่าย เพราะการเชื่อคนง่าย
อันตรายมาก อาจถูกหลอกไปขาย หลอก
เอาทรัพย์สินจนหมดตัว ที่สำคัญคือหลอกให้
ติดสิ่งเสพย์ดีดี แล้วให้ทำสิ่งที่ผิด ๆ เช่น
ขโมยเงิน ขโมยของ ฉกชิงวิ่งราว สู้ทท้าย
ก็ต้องถูกจับไปลงโทษ ทำให้เสียชื่อเสียง
เสียเวลา และเสียอนาคต"

"ผมมีความเห็นว่า การป้องกันไม่ให้
คนป่วยซื้อขายมากเกินไป จนติดยานั้น ผู้ซื้อ
ควรศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับยาที่จะซื้อมากิน

เสียก่อน ให้รู้ถึงคุณ โทษ และวิธีใช้ยา
อย่างถูกต้อง โดยถามจากหมอ เภสัชกร
หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง การซื้อยากินเองก็จะไม่
เกิดอันตราย" ก้องออกความเห็นบ้าง

"นักเรียนเก่งมากที่เข้าใจเรื่องราว
เกี่ยวกับสิ่งเสพติดได้ถูกต้อง" ผู้บรรยาย
กล่าวชมแล้วถามต่อไปว่า

"นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยว
กับการให้ความรู้เรื่อง โทษของสิ่งเสพติดกับ
ชาวบ้าน"

"ผมคิดว่า ถ้าชาวบ้านรู้ถึงอันตรายหรือ
โทษของสิ่งเสพติดแล้ว เขาจะ ได้ป้องกันไม่
หลง ใญ่นิยมชมชอบและเสพมันครั้น" วิทยา
ตอบอย่างฉะฉาน

"ผมเคยเห็นคนขายกัญชา แต่ผมไม่กล้า
บอกใคร เพราะกลัวเขาทำร้าย" อีระเล่า
ประสบการณ์ของตน

"นักเรียนควรแจ่งแจ้งตำรวจ นักเรียนไม่
ต้องกลัวว่าเขาจะมาทำร้าย เพราะตำรวจ
จะบิดเป็นความลับ และถือว่ามีที่มาแจ่ง ให้
ความร่วมมือกับทางราชการในการปราบปราม
สิ่งเสพติดให้โทษ เพื่อให้หมดไปก่อนที่จะ
แพร่หลาย" ผู้บรรยายอธิบาย

"คนติดสิ่งเสพติดมีโอกาสรักษาให้หาย
ได้ไหมคะ" ดวงแก้วถาม

"หายได้ครับ การที่เขาติดสิ่งเสพติดก็
เหมือนกับต้องตายทั้งเป็น ถ้าเขาได้รับการ
บำบัดรักษา เขามีโอกาสหายเป็นปกติได้
ซึ่งก็เท่ากับเขาเกิดใหม่ในเอง" ผู้บรรยาย
ตอบ

"สถานที่บำบัดรักษาผู้ติดสิ่งเสพติดมี
ที่ไหนบ้างครับ" ก้องถามขึ้น

"มีอยู่หลายแห่ง ตามประกาศกระทรวง
สาธารณสุข ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2523) ผม
จะพูดให้ฟังพอเป็นตัวอย่าง ส่วนรายละเอียด
ให้นักเรียนออกไปดูที่ป้ายประกาศซึ่งติดไว้ที่
หน้าห้องฉายภาพยนตร์นี้ สถานที่บำบัดรักษา
ในกรุงเทพมหานครมีหลายแห่ง เช่น

โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า หน่วยจิต
เวชและประสาทวิทยา

โรงพยาบาลพระปิ่นเกล้า

โรงพยาบาลตากสิน

โรงพยาบาลวิชรพยาบาล

และศูนย์บริการสาธารณสุขบางแห่ง

ส่วนต่างจังหวัดก็มีหลายแห่ง เช่น

โรงพยาบาลธัญญารักษ์ จังหวัดปทุมธานี

โรงพยาบาลหัวหิน โรงพยาบาลค่าย

ธนะรัชต์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ศูนย์บำบัดรักษาสิ่งเสพติดภาคเหนือและ
โรงพยาบาลค่ายกาวิละ จังหวัดเชียงใหม่
นอกจากนี้ ยังมีสถานพยาบาลแผนโบราณที่
ควรรู้ไว้ เช่น

สถานพยาบาลประชานารถ สำนักสงฆ์
เขาถ้ำทะเล จังหวัดราชบุรี

สถานพักฟื้นถ้ากระบอก สำนักสงฆ์ถ้ำกระ
บอก จังหวัดสระบุรี

ศูนย์เกิดใหม่ วัดคากทอลิก จังหวัดสมุทร
สงคราม"

ผู้บรรยายจบคำอธิบาย และเปิดโอกาส
ให้นักเรียนซักถามต่อ เมื่อไม่มีผู้ใดซักถาม
เจ้าหน้าที่ผู้เฝ้าจึงกล่าวสรุปว่า

"ผมขอให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้จาก
การชมนิทรรศการและฟังคำบรรยาย ในวันนี้

"ไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตัวเอง และเพื่อน
มนุษย์ เพื่อจะได้พ้นจากการเป็นทาสของสิ่ง
เสเพลติด"

เมื่อจรรยาบรรณ นักเรียนกล่าวขอบคุณ

แล้วออกไปอ่านนัยประกาศ ของกระทรวง
สาธารณสุขเกี่ยวกับสถานที่บำบัดรักษาผู้ติดสิ่ง
เสเพลติด และพบครูตามที่นัดหมาย เพื่อกลับ
โรงเรียน

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

เรื่องเหมือนเกิดใหม่

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มี 10 ข้อ ให้นักเรียนทำทุกข้อ ใช้เวลา 15 นาที
2. ข้อสอบทุกข้อเป็นแบบเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก คือ ก. ข. ค. และ ง.
เมื่อนักเรียนเลือกได้คำตอบที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ให้ทำเครื่องหมายกากบาท (x) ลงในช่อง
สี่เหลี่ยมที่ตรงกับตัวเลือกของข้อนั้น ดังตัวอย่าง ข้อ 0.

0. สิ่งเสด็จติมีกี่ประเภท

- ก. 2 ประเภท
- ข. 3 ประเภท
- ค. 4 ประเภท
- ง. 5 ประเภท

จะเห็นว่าคำตอบที่ถูกต้อง คือ ค. ดังนั้นนักเรียนก็ทำเครื่องหมายกากบาทลงใน
กระดาษคำตอบในช่องสี่เหลี่ยมให้ตรงกับ ค. เพียงช่องเดียว ดังนี้

ข้อ	ก	ข	ค	ง
0			X	

3. ถ้าหากนักเรียนทำเครื่องหมายลงในกระดาษคำตอบแล้ว แต่ต้องการ
เปลี่ยนคำตอบใหม่ ก็ให้ขีดทับเครื่องหมายกากบาทเดิมเสียก่อน แล้วจึงทำเครื่องหมาย
กากบาทใหม่ เช่น เปลี่ยนคำตอบจาก ค. เป็น ง. ก็ให้ทำดังนี้

ข้อ	ก	ข	ค	ง
0			X	X

4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแบบทดสอบ

1. ข้อใด **ไม่ใช่** การเสพสิ่งเสพย์ติด
 - ก. สมชายดมกาวเสมอ
 - ข. ลุงปุ่นดื่มยาของเหล้าทุกวัน
 - ค. บ้าสีกินยาหมัใจเป็นประจำ
 - ง. หมดฉีตมอร์ฟีนให้คนไข้ทุกครั้งทีปวด
2. ผู้ติดสิ่งเสพย์ติด ถ้า **ไม่ได้** เสพจิตใจจะเป็นอย่างไร
 - ก. แจ่มใส
 - ข. เข้มแข็ง
 - ค. โหดร้าย
 - ง. หงุดหงิด
3. "เหมือนเกิดใหม่" หมายความว่าอย่างไร
 - ก. การเสพสิ่งเสพย์ติดทำให้ชีวิตดีขึ้น
 - ข. การเสพสิ่งเสพย์ติดทำให้ชีวิตมีความสุข
 - ค. การเลิกสิ่งเสพย์ติดทำให้ชีวิตธรรมดา
 - ง. การเลิกสิ่งเสพย์ติดทำให้ชีวิตเป็นสุข
4. ใครรู้จักป้องกันอันตรายจากสิ่งเสพย์ติด
 - ก. สมานตามใจเพื่อนเสมอ
 - ข. สู้ไม่สนใจรับรู้เรื่องสิ่งเสพย์ติด
 - ค. ปฏิบัติดีในสิ่งที่ตนเองมีความสุข
 - ง. บิดีบังคับใจตนเองให้ประพฤติในสิ่งดี
5. ถ้าเยาวชนของชาติตกเป็นทาสสิ่งเสพย์ติดอนาคตของประเทศจะเป็นอย่างไร
 - ก. ไม่กระทบกระเทือนแต่อย่างใด
 - ข. ล่มจมเพราะขาดประชากรที่มีคุณภาพ
 - ค. ร่ำรวยเพราะรายได้จากสิ่งเสพย์ติด
 - ง. มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลก

6. ถ้าหาก **ไม่มี** สิ่งเสพย์ติด สังคมจะเป็นอย่างไร
 - ก. มีสภาพเหมือนเดิม
 - ข. น่าจะวุ่นวายกว่าเดิม
 - ค. คาดว่าจะดีขึ้นกว่าเดิม
 - ง. ยังหาข้อสรุปแน่นอนไม่ได้

อ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามข้อ 7

"ผมเป็นคนดีอรัน ชอบลองดี **ไม่** เชื่อฟังผู้ใหญ่
ผมจึงติดสิ่งเสพย์ติด มีสภาพอย่างที่เพื่อน ๆ เห็น
อย่าเอาอย่างผมนะครับ"

7. ผู้พูดมีความรู้สึกอย่างไร
 - ก. สำนึกผิด
 - ข. หลงตัวเอง
 - ค. ละอายแก่ใจ
 - ง. เกลียดตัวเอง
8. หลังจากรับประทานอาหารชนิดหนึ่งเข้าไป
หลาย ๆ ครั้ง นักเรียนมีข้อสังเกตอย่างไร
ว่าอาหารชนิดนั้น มีสิ่งเสพย์ติดเจือปนอยู่
 - ก. ออยากรับประทานอีกเพราะมีรสอร่อย
 - ข. ไม่อยากรับประทานอีกเพราะอาหาร
ไม่ถูกปาก
 - ค. ไม่อยากรับประทานอีกเพราะทำให้
เกิดอาการปวดท้อง
 - ง. กระวนกระวายใจอยากรับประทานอีก
เพราะทำให้สบายใจ

9. "การที่เราติดสิ่งเสพติดก็เหมือนกับต้อง
ตายทั้งเป็น" หมายความว่าอย่างไร
- ก. ติดสิ่งเสพติดแล้วต้องตาย
 - ข. ติดสิ่งเสพติดทำให้ทุกข์ทรมาน
 - ค. ติดสิ่งเสพติดทำให้คิดฆ่าตัวตาย
 - ง. ติดสิ่งเสพติดทำให้ถูกลงโทษ
ตามกฎหมาย
10. ข้อใดเป็นการป้องกันอันตรายจาก
สิ่งเสพติดที่ถูกต้อง
- ก. ปฏิบัติตามคำแนะนำของเพื่อน
 - ข. ทดลองสิ่งเสพติดทุกชนิด
 - ค. ศึกษาหาความรู้เรื่องสิ่งเสพติด
 - ง. ค้นหารายชื่อสถานที่บำบัดรักษา
ผู้ติดสิ่งเสพติด

\$

แบบที่ 1

เรื่อง ไปเที่ยวเขาใหญ่

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนศึกษาเรื่องย่อก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง เพราะเรื่องย่อจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจ เรื่องที่อ่าน ได้ดีขึ้น
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยความตั้งใจจนจบเรื่อง และพยายามทำความเข้าใจให้ดี เนื้อหาส่วนที่อยู่ภายในกรอบคือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
3. กำหนดเวลาในการอ่าน 25 นาที เมื่อหมดเวลาจะเก็บเนื้อเรื่องคืน
4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในเนื้อเรื่อง

เรื่อง ไผ่ที่ขวยเขาใหญ่

เรื่องย่อ

ไผ่ นอกจากจะเป็นแหล่งผลิตไม้ ซึ่งใช้ในการก่อสร้าง ทำเครื่องมือ เครื่องดนตรี และเป็นเชื้อเพลิงแล้ว ยังช่วยป้องกันและบรรเทาภัยธรรมชาติ และให้ผลพลอยได้เป็นของป่าอีกด้วย เช่น เบสีกไม้ ยาง สมุนไพร ซึ่งสามารถนำไม้ใช้รักษาโรค ใช้เป็นเส้นใย ทำน้ำมันแช่เงา ทำกระดาษ เป็นต้น ประการสำคัญไผ่เป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า จากการที่สัตว์ป่าบางชนิดเหลือน้อย หรือเกือบสูญพันธุ์ รัฐบาลจึงมีนโยบายที่จะรักษาพันธุ์สัตว์เหล่านั้นไว้ โดยออกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 ซึ่งได้แบ่งสัตว์ออกเป็น 2 ประเภท คือ สัตว์ป่าสงวนและสัตว์ป่าคุ้มครอง สัตว์ป่าสงวน ได้แก่ สัตว์ที่หายากหรือเกือบสูญพันธุ์ ห้ามล่าหรือมีไว้ในครอบครองอย่างเด็ดขาด เช่น กูปรีหรือโคไพร แรด กระซู่ เป็นต้น ส่วนสัตว์ป่าคุ้มครองแบ่งออกเป็น สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 1 ได้แก่ สัตว์ที่ไม่ใช่เนื้อเป็นอาหารและไม่ว่าเพื่อการกีฬา เป็นสัตว์ที่ทำลายศัตรูพืชหรือไว้ประดับความงามตามธรรมชาติ ห้ามล่าโดยวิธีทำให้ตาย เว้นแต่เพื่อการศึกษา เช่น สมเสร็จ นกตะกรุม นกยาง เป็นต้น สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 2 ได้แก่ สัตว์ที่ใช้เนื้อเป็นอาหารและให้ล่าเพื่อการกีฬา แต่ต้องมีใบอนุญาตให้ล่าตามระเบียบของกรมป่าไม้ เช่น กวาง กระซิง วัวแดง ไก่ป่า เป็นต้น

ไปเที่ยวเขาใหญ่

ไม่บ่อยครั้งนักที่อุษาและธีระจะตื่นตื่นเท่าครั้งนี้ ตลอดเวลาที่รถแล่นไปตามถนนสายยาวเหยียดนั้น เด็กทั้งสองมองสำรวจไปตลอดสองข้างทาง ตามโน้น ตามนี้ ไม่หยุดปาก

"อ้าวฉมน้ครับ อีกไกลไหมครับ จึงจะได้เห็นเขาใหญ่" ธีระถามอาซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ขับรถ ธีระนั่งคู่กับอาอยู่ตอนหน้า ส่วนอุษานั่งอยู่ตอนหลัง

"นี่ก็เข้าเขตแล้ว" อาตอบโดยไม่ละสายตาจากทางข้างหน้า

"ภูเขาเขียวป็นน้ำเงินข้างหน้านั้นใช่ไหมคะ เขาใหญ่" อุษาชี้มือไปที่ภูเขาซึ่งเห็นอยู่ไม่ไกลนัก "อยู่ไม่ไกลจากเราเลยนะ"

"ที่จริง มันอยู่ไกลจากเรามาก" อาฉมน้อธิบาย "แต่เพราะภูเขาที่เห็นมันใหญ่โตมากมองแต่ไกลจึงเห็นชัดเจนน"

"สีเขียว ๆ ป็นน้ำเงินน้คงเป็นต้นไม้ใช่ไหมคะ"

"ใช่จ้ะ บมภูเขามีน้ป่าไม้ ป่าไม้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรบ้าง อาคิดว่าหลานคงรู้กันมาบ้างแล้ว"

"ครับ ผมเรียนเรื่องป่าไม้เมื่อเทอมที่แล้ว" ธีระตอบรับทันที และยังรับอธิบายให้อาของเขฟังอีกว่า

"ป่าไม้เป็นแหล่งผลิตไม้ ป่าไม้มีบทบาทสำคัญในการป้องกันและบรรเทาภัยธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ป้องกันการกัดชะดินจากฝน"

"ลดความรุนแรงของลมพายุได้ด้วย"

อุษาเสริมขึ้นบ้างด้วยเกรงว่าพี่ชายจะได้รับ

คำชมจากอาคนเดียว"

"รู้แล้วน้า" ธีระหันหน้ามาบอกร้องสาว

"ป่าไม้ทำให้อากาศเย็นสบาย ทำให้ฝนตกเพิ่มขึ้นและ ในอากาศมีความชื้นสม่ำเสมอ"

"แล้วเรายัง ได้ของป่าเป็นผลพลอยได้อีก"

อุษาต่อคำอีกเมื่อเห็นธีระหยุดนึก อาฉมน้แอบยิ้มอยู่ในหน้า ที่เห็นหลานทั้งสองช่วยกันคิดทบทวนในเรื่องประโยชน์ของป่า ในขณะที่เที่ยวกัน เขาก็นึกดีใจที่ได้ขออนุญาตให้ชายพหหลานทั้งสองมาเที่ยวเขาใหญ่ ในครั้งนี้ เพราะนอกจากเด็กทั้งสองจะตื่นตื่นแล้ว ยังจะได้เรียนรู้อะไรอีกมาก

"ของป่ากับไม้อย่างเดียวกันหรือเปล่าครับ" ธีระหันมาถามอา

"คนละสิ่ง ของที่ได้จากป่า นอกจากไม้ เช่น เปลือกไม้ ผลไม้ ดอกไม้ ยาง เราเรียกว่าของป่า ไทบอกอาซิไม่มีประโยชน์อย่างไร"

ธีระหัวเราะชอบใจในคำถาม "งายจ้งไม้ก็ใช้ในการก่อสร้างต่าง ๆ นะซีครับ"

"ใช้ทำเครื่องมือในการทำไร่ ทำนาด้วยคะ ใช้ทำเครื่องดนตรี เครื่องเล่นกีฬาบางอย่าง แล้วก็ใช้เป็นเชื้อเพลิง"

อาฉมน้ยิ้มในคำตอบของหลานทั้งสอง

"แล้วของป่าเล่ามีประโยชน์อย่างไร"

"ใช่เป็นอาหารคะ" อุษาตอบโดยไว แต่ธีระแย้งขึ้นว่า

"เปลือกไม้กินได้หรือครับ"

"ใครบอกว่าของป่าจะต้องเป็นเปลือกไม้อย่างเคียวเล้า หมอไม้ เห็ด หัวกลอย

มันต่าง ๆ พวกนี้ใช้กินได้"

"หรือครับ ผมเพิ่งเข้าใจ ถ้าอย่างนั้น
ของป่าก็ยัง ใช้เป็นยารักษาโรคด้วย เช่น
พวกสมุนไพร"

"ยังมีอีก" อาเสริม "ใช้เป็นเส้นใย
ได้แก่พวกเปลือกไม้ต่าง ๆ ใยไม้ก็ใช้ทำ
น้ำมันชักเงา ทำยา ผสมสี ทำกระดาษ
ทำสบู่ และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง"

"ป่าไม้มีประโยชน์มากจริงนะคะ" อุษา
พูดหลังจากนี้ก็อยู่ครู่หนึ่ง "ถ้าประเทศเรา
มีป่าไม้มาก ๆ ก็คงจะดี"

"แต่ก่อนประเทศเรา มีป่าไม้เกือบครึ่ง
ประเทศ" อาวัฒน์บอก "แต่ตอนนี้เราเหลือ
ป่าไม้ไม่มากนัก"

"เพราะอะไรครับ"

"เพราะคนมากขึ้น ต้องการที่ดินเพื่อ
อยู่อาศัย การคมนาคมขยายตัวทำให้มีการ
สร้างถนนตัดผ่านเข้าไปในป่า อย่างถนนสายนี้
หลานพิจารณาภูเขาที่อยู่ติดถนนนี้ ไม่มีต้นไม้
อยู่เลย มีแต่หินขาว ๆ เดิมก็มีต้นไม้อยู่บน
ภูเขาภูนี้ พอตัดถนนผ่าน ต้นไม้ก็ถูกโค่นไป
ไม่มีต้นไม้ที่เดิมที่เคยชุ่มชื้นก็แห้งฝนตกลงมา
ก็ไม่มีรากไม้คอยช่วยยึดดินไว้ น้ำฝนจึงชะเอา
ดินไปหมด นานวันเข้าก็เหลือแต่หิน อย่างที่
เห็นอยู่มีแหละ"

"แล้วยังมีพวกทำลายป่าอีกใช่ไหมคะ"

"ถูกแล้ว ผู้ทำลายป่ามีสองลักษณะ
นะหลานรู้ไหม"

ทั้งธีระและอุษาต่างสั่นศรีษะปฏิเสธ อา
จึงเล่าให้ฟัง

"พวกหนึ่งเป็นพวกรับจ้าง พวกนี้จะเข้าไป
จับจองที่ดิน ตัดต้นไม้ทำลายป่าเพื่อจับจอง

บริเวณนั้นเป็นของตน จากนั้นก็นำไปขาย
ขายจากที่นี้ก็ไปจับจองที่ใหม่เรื่อยไป อีกพวก
เป็นการตัดไม้เพื่อทำฟืน เผาถ่าน การทำลาย
ป่าของคนสองประเภทนี้จะทำลายต้นไม้ทุกต้น
จนเหลือแต่ที่ดินว่างเปล่า"

"มันน่าจับเอามาลงโทษจัง" ธีระออก
ความเห็น "งานที่อาทำอยู่ก็ต้องคอยระวัง
ป่าไม่ให้พวกนี้มาลักลอบทำลายด้วยใช่ไหม
ครับ"

"ใช่ซี" อาตอบ "เออ เราคุยกันเพลิน
ตรงทางเลี้ยวข้างหน้าก็จะขึ้นเขาใหญ่แล้ว"

เด็กทั้งสองตื่นเต้นมาก อุษาถึงกับชะเงว
ตัวจากที่นั่งตอนหลังมาข้างหน้าเพื่อจะดูทาง
ขึ้นเขาใหญ่

อีกครู่หนึ่งรถก็เลี้ยวแล่นขึ้นไปตามถนนที่
ค่อย ๆ สูงขึ้นทุกขณะ

"เราเข้าเขตเขาใหญ่แล้ว ดูสองข้าง
ทางนะ บางทีหลานอาจจะเห็นสัตว์ป่า เคี้ยว
อาจจะพาไปยังจุดที่ดูวิวทัศน์ หลานจะเห็น
ธรรมชาติที่สวยงามมาก แล้วพวงนี้เข้าจะพา
ไปเดินป่า หลานต้องสวมหมวก ใส่กางเกง
ขายาวและรองเท้าผ้าใบให้รัดกุมไม่รุ่มร่าม"

"ดีจังคะ ไปเดินป่าเพื่อจะได้กล้วยไม้
ป่าสวย ๆ ไปฝากแม่บ้าง"

"ไม่ได้หรอกนะ อุษา บริเวณเขตรวน-
อุทยานหลานจะเก็บของป่าไม่ได้ ห้ามทุกชนิด
ห้ามตัดฟันหรือทำลายต้นไม้ทุกชนิด"

"หรือคะ" อุษาถามหน้าตื่น "ยังมี
ข้อห้ามอย่างอื่นอีกไหมคะ"

"ในอุทยานแห่งชาติ ห้ามตัดแปลงสภาพ
ของอุทยานอันเมื่ออยู่แล้วตามธรรมชาติ ห้ามนำ
สัตว์เลี้ยงเข้าไปเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์เลี้ยง

เข้าไปอาศัย ห้ามสูบบุหรี่หรือก่อไฟ แต่ถ้าจำเป็นต้องเมื่อเสร็จแล้ว ต้องดับให้เรียบร้อย ห้ามล่าหรือทำอันตรายสัตว์ป่า ห้ามทำให้เกิดเสียงดังจากระเบิด ห้ามปิกป่ายโฆษณา ห้ามแสดงมหรสพ"

"ข้อห้ามเยอะจริงครับ" ชีระถอนใจ

"ที่ต้องมีข้อห้ามมากมายนี้ก็เพื่อรักษาสภาพธรรมชาติให้อยู่ในสภาพเดิม ทั้งยังเป็นกาป้องกันอันตราย และการรบกวนสัตว์ป่าด้วย"

คำวันนั้นอ่าววัฒน์พาชีระและอุษาไม่ล่าสัตว์ เด็กทั้งสองตื่นเต้นมาก คอยจับตาดูตลอดสองข้างทาง ได้พบสัตว์ป่า 2 - 3 ชนิด เนื่องจากไถในระยะ ไถใกล้กัน

"ที่นี่มีกวางหลายตัวนะคะอ่าววัฒน์"

"ใช่ มีหลายตัวเพราะกวางแพร่พันธุ์ได้เร็ว"

"ถ้ากวางเหล่านี้ออกไปนอกเขตอุทยาน จะถูกล่าไหมครับ"

"ไม่ถูกล่าเพราะกวางเป็นสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทสอง ต้องมีใบอนุญาตจึงจะล่าได้"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทสอง หมายความว่าอย่างไรครับ"

"สัตว์ป่าในประเทศเรามีบางชนิดก็สูญพันธุ์ไปแล้ว บางชนิดก็เหลืออยู่น้อย รัฐบาลจึงมี

นโยบายที่จะรักษาสัตว์เหล่านี้ไว้ โดยออกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 ซึ่งได้แบ่งสัตว์ออกเป็น สองประเภท"

"ประเภทที่ 1 สัตว์ป่าสงวน ได้แก่ สัตว์ที่หายาก มีเหลืออยู่น้อยและบางอย่างก็เกือบจะสูญพันธุ์แล้ว เช่น กูบรีหรือโคไพร แรด กระซู่ ควายป่า ละอง ละมั่ง สมันหรือเนื้อสมัน เนื้อทราย เสี่ยงผา กวางผาห้ามล่า หรือมีไว้ในครอบครองอย่างเด็ดขาด"

ประเภทที่ 2 สัตว์ป่าคุ้มครอง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 1 ได้แก่ สัตว์ป่าซึ่งตามปกติคนไม่ใช้เป็นอาหาร และไม่ล่าเพื่อการกีฬา เป็นสัตว์ที่ทำลายศัตรูพืชหรือสงวนไว้เพื่อประดับความงามตามธรรมชาติ ห้ามล่าโดยวิธีทำให้ตาย เว้นแต่เพื่อการศึกษา เช่น สมเสร็จ นกตะกรุม ชะนี นกยางทุกชนิด นกกระเรียน ฯลฯ"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 2 ได้แก่ สัตว์ป่าที่ปกติคนใช้เนื้อกินเป็นอาหาร และให้ล่าเพื่อการกีฬา เช่น เก้ง กวาง กระต๊อ วัวแดง ไก่ป่า นกเขา ฯลฯ การล่าสัตว์ประเภทนี้ต้องมีใบอนุญาตให้ล่าตามระเบียบของกรมป่าไม้"

แบบที่ 2

เรื่อง ไม่เที่ยวเขาใหญ่

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนศึกษาเรื่องย่อก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง เพราะเรื่องย่อจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยความตั้งใจจนจบเรื่อง และพยายามทำความเข้าใจให้ดี เนื้อหาส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
3. กำหนดเวลาในการอ่าน 25 นาที เมื่อหมดเวลาจะเก็บเนื้อเรื่องคืน
4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในเนื้อเรื่อง

เรื่องไม้เทียวเขาใหญ่

เรื่องย่อ

ป่าไม้ นอกจากจะเป็นแหล่งผลิตไม้ ซึ่งใช้ในการก่อสร้าง ทำเครื่องมือ เครื่องดนตรี และเป็นเชื้อเพลิงแล้ว ยังช่วยป้องกันและบรรเทาภัยธรรมชาติ และให้ผลพลอยได้เป็นของป่าอีกด้วย เช่น เปลือกไม้ ยาง สมุนไพร ซึ่งสามารถนำไปใช้รักษาโรค ใช้เป็นเส้นใย ทำน้ำมันชักเงา ทำกระดาษ เป็นต้น ประการสำคัญป่าไม้เป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า จากการศึกษาพบว่าบางชนิดเหลือน้อย หรือเกือบสูญพันธุ์ รัฐบาลจึงมีนโยบายที่จะรักษาพันธุ์สัตว์เหล่านั้นไว้ โดยออกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 ซึ่งได้แบ่งสัตว์ออกเป็น 2 ประเภท คือ สัตว์ป่าสงวนและสัตว์ป่าคุ้มครอง สัตว์ป่าสงวน ได้แก่ สัตว์ที่หายากหรือเกือบสูญพันธุ์ ห้ามล่าหรือมีไว้ในครอบครองอย่างเด็ดขาด เช่น กูปรีหรือโคไพร แรด กระซู่ เป็นต้น ส่วนสัตว์ป่าคุ้มครองแบ่งออกเป็น สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 1 ได้แก่ สัตว์ที่ไม่ใช่เนื้อเป็นอาหารและไม่ล่าเพื่อการกีฬา เป็นสัตว์ที่หายากศัตรูพืชหรือไว้ประดับความงามตามธรรมชาติ ห้ามล่าโดยวิธีทำให้ตาย เว้นแต่เพื่อการศึกษา เช่น สมเสร็จ นกตะกรุม นกยาง เป็นต้น สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 2 ได้แก่ สัตว์ที่ใช้เนื้อเป็นอาหารและให้ล่าเพื่อการกีฬา แต่ต้องมีใบอนุญาตให้ล่าตามระเบียบของกรมป่าไม้ เช่น กวาง กระทิง วัวแดง ไก่ป่า เป็นต้น

ใบเขียวเขาใหญ่

ไม่บ่อยครั้งนักที่อุษาและธีระจะตื่นตื่นเท่าครั้งนี้ ตลอดเวลาที่รถแล่นไปตามถนนสายขาวเหยียดนั้น เด็กทั้งสองมองสำรวจไปตลอดสองข้างทาง งาม โฉม งามนี้ ไม่หยุดปาก

"อาว์ฉันครับ อีกไกลไหมครับ จึงจะได้เห็นเขาใหญ่" ธีระถามอาซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ขับรถ ธีระนั่งคู่กับอาอยู่ตอนหน้า ส่วนอุษานั่งอยู่ตอนหลัง

"นี่ก็เข้าเขตแล้ว" อาตอบโดยไม่ละสายตาทิศทางข้างหน้า

"ภูเขาเขียวบนน้ำเงินข้างหน้ามันใช่ไหมคะ เขาใหญ่" อุษาชี้มือไปที่ภูเขาซึ่งเห็นอยู่ไม่ไกลนัก "อยู่ไม่ไกลจากเราเลยนะ"

"ที่จริง มันอยู่ไกลจากเรามาก" อาวัฒน์อธิบาย "แต่เพราะภูเขาที่เห็นมันใหญ่โตมาก มองแต่ไกลจึงเห็นชัดเจนน"

"สีเขียว ๆ บนน้ำเงินมันคงเป็นต้นไม้ใช่ไหมคะ"

"ใช่จ๊ะ บนภูเขามันป่าไม้ ป่าไม้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรบ้าง อาคิดว่าหลานคงรู้กันมาบ้างแล้ว"

"ครับ ผมเรียนเรื่องป่าไม้เมื่อเทอมที่แล้ว" ธีระตอบรับทันที และยังรีบอธิบายให้อาของเขฟังอีกว่า "ป่าไม้เป็นแหล่งผลิตไม้ ป่าไม้มีบทบาทสำคัญในการป้องกันและบรรเทาภัยธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ป้องกันการกัดเซาะดินจากฝน"

"ลดความรุนแรงของลมพายุได้ด้วย" อุษาเสริมขึ้นบ้างด้วยเกรงว่าพี่ชายจะได้รับ

คำชมจากอาคนเดียว"

"รู้อแล้วนา" ธีระหันหน้ามาบอกน้องสาว "ป่าไม้ทำให้อากาศเย็นสบาย ทำให้ฝนตกเพิ่มขึ้นและ ในอากาศมีความชื้นสม่ำเสมอ"

"แล้วเรายังได้ของป่าเป็นผลพลอยได้อีก" อุษาต่อคำอีกเมื่อเห็นธีระหยุดนึก อาวัฒน์แอบยิ้มอยู่ในหน้า ที่เห็นหลานทั้งสองช่วยกันคิดขบพวนโนเรื่องประโยชน์ของป่า ในขณะที่เดียวกันเขาก็นึกดีใจที่ได้ขออนุญาตพี่ชายพาหลานทั้งสองมาเที่ยวเขาใหญ่ ในครั้งนี้ เพราะนอกจากเด็กทั้งสองจะตื่นตื่นแล้ว ยังจะได้เรียนรู้อะไรอีกมาก

"ของป่ากับไม้เหมือนกันหรือเปล่าครับ" ธีระหันมาถามอา

"คนละสิ่ง ของที่ได้จากป่า นอกจากไม้ เช่น เปลือกไม้ ผลไม้ ดอกไม้ ยาง เราเรียกว่าของป่า ไหมบอกอาซิไม้มีประโยชน์อย่างไร"

ธีระหัวเราะขบขันในคำถาม "ง่ายจัง ไม้ก็ใช้ในการก่อสร้างต่าง ๆ นะซีครับ"

"ใช้ทำเครื่องมือในการทำไร่ ทำนา ด้วยคะ ใช้ทำเครื่องดนตรี เครื่องเล่นกีฬา บางอย่าง แล้วก็ใช้เป็นเชื้อเพลิง"

อาวัฒน์ยิ้มในคำตอบของหลานทั้งสอง "แล้วของป่าเล่ามีประโยชน์อย่างไร"

"ใช่เป็นอาหารคะ" อุษาตอบโดยไว แต่ธีระแย้งขึ้นว่า

"เปลือกไม้กินได้หรือครับ"

"ใครบอกว่าของป่าจะต้องเป็นเปลือกไม้อย่างเดียวเล่า หน่อไม้ เห็ด หัวกลอย

มันต่าง ๆ พวกนี้ใช้กินได้"

"หรือครับ ผมเพิ่งเข้าใจ ถ้าอย่างนั้น ของป่าก็ยังมีใช้เป็นยารักษาโรคด้วย เช่น พวกสมุนไพรว"

"ยังมีอีก" อาเสริม "ใช้เป็นเส้นใย ได้แก่พวกเปลือกไม้ต่าง ๆ ยาง ไม้ก็ใช้ทำ น้ำมันชักเงา ทำยา ผสมสี ทำกระดาษ ทำสบู่ และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง"

"ป่าไม้ไม่มีประโยชน์มากจริงนะคะ" อุษา พุดหลังจากนึกอยู่ครู่หนึ่ง "ถ้าประเทศเรามีป่าไม้มาก ๆ ก็คงจะดี"

"แต่ก่อนประเทศเรา มีป่าไม้เกือบครึ่งประเทศ" อาวัฒน์บอก "แต่ตอนนี้เราเหลือป่าไม้ไม่มากนัก"

"เพราะอะ ไรครับ"

"เพราะคนมากขึ้น ต้องการที่ดินเพื่ออยู่อาศัย การคมนาคมขยายตัวทำให้มีการสร้างถนนตัดผ่านเข้าไปในป่า อย่างถนนสายนี้ หลานพิจารณาภูเขาที่อยู่ติดถนนสิ ไม่มีต้นไม้ อยู่เลย มีแต่หินขาว ๆ เดิมก็มีต้นไม้อยู่บนภูเขาสูงนี้ พอตัดถนนผ่าน ต้นไม้ก็ถูกโค่นไป ไม่มีต้นไม้ขึ้นคืนที่เคยชุ่มชื้นก็แห้งฝนตกลงมาก็ไม่มีรากไม้คอยช่วยยึดดินไว้ น้ำฝนจึงชะเอาดินไปหมด นานวันเข้าก็เหลือแต่หิน อย่างที่เห็นอยู่นี้แหละ"

"แล้วยังมีพวกทำลายป่าอีกใช่ไหมคะ"

"ถูกแล้ว ผู้ทำลายป่ามีสองลักษณะ นะหลานรู้ไหม"

ทั้งธีระและอุษาดำงสั้นศรีหะปฐิสธ อา จึงเล่าให้ฟัง

"พวกหนึ่งเป็นพวกรับจ้าง พวกนี้จะเข้าไปจับจองที่ดิน ตัดต้นไม้ทำลายป่าเพื่อจับจอง

บริเวณนั้นเป็นของตน จากนั้นก็นำไปขาย ขายจากที่นี้ก็ไปจับจองที่ใหม่เรื่อยไป อีกพวก เป็นการตัดไม้เพื่อทำฟืน เผาถ่าน การทำลาย ป่าของคนสองประเภทนี้จะทำลายต้นไม้ทุกต้น จนเหลือแต่ที่ดินว่างเปล่า"

"มันน่าจับเอามาลงโทษจัง" ธีระออก ความเห็น "งานที่อาทำอยู่ก็ต้องคอยระวัง ป่าไม่ให้พวกนี้มาลักลอบทำลายด้วยใช่ไหม ครับ"

"ใช่ซี" อาตอบ "เออ เราคุยกันเพลิน ตรงทางเลี้ยวข้างหน้าก็จะขึ้นเขาใหญ่แล้ว"

เด็กทั้งสองตื่นเต้นมาก อุษาถึงกับชะเงว ตัวจากที่นั่งตอนหลังมาข้างหน้าเพื่อจะดูทาง ขึ้นเขาใหญ่

อีกครู่หนึ่งรถก็เลี้ยวแล่นขึ้นไปตามถนนที่ ค่อย ๆ สูงขึ้นทุกขณะ

"เราเข้าเขตเขาใหญ่แล้ว ดูสองข้าง ทางนะ บางทีหลานอาจจะเห็นสัตว์ป่า เต็ม อาจจะไปยังจุดที่ดูสัตว์ที่นั่น หลานจะเห็น ธรรมชาติที่สวยงามมาก แล้วพรุ่งนี้เช้าจะพา ไปเดินป่า หลานต้องสวมหมวก ใส่กางเกง ขายาวและรองเท้าผ้าใบให้รัดกุมไม่รุ่มร่าม"

"ดีจังคะ ไปเดินป่าเผื่อจะได้กล้วยไม้ ป่าสวย ๆ ไปฝากแม่บ้าง"

"ไม่ได้หรอกนะ อุษา บริเวณเขตรวน-อุทยานหลานจะ เก็บของป่าไม่ได้ ห้ามทุกชนิด ห้ามตัดฟันหรือทำลายต้นไม้ทุกชนิด"

"หรือคะ" อุษาถามหน้าตื่น "ยังมี ข้อห้ามอย่างอื่นอีกไหมคะ"

"ในอุทยานแห่งชาติ ห้ามดัดแปลงสภาพ ของอุทยานอันมีอยู่แล้วตามธรรมชาติ ห้ามนำ สัตว์เลี้ยง เข้า ไปเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์เลี้ยง

เข้าไปอาศัย ห้ามสูบบุหรี่หรือก่อไฟ แต่ถ้าจำเป็นเมื่อเสร็จแล้ว ต้องดับให้เรียบร้อย ห้ามล่าหรือทำอันตรายสัตว์ป่า ห้ามทำให้เกิดเสียงดังจากกระเบิด ห้ามมิค้ายไม้พะยอม ห้ามแสดงมหรสพ"

"ข้อห้ามเยอะจริงครับ" ชีระถอนใจ

"ที่ต้องมีข้อห้ามมากมายนี้ก็เพื่อรักษาสภาพธรรมชาติให้อยู่ในสภาพเดิม ทั้งยังเป็น การป้องกันอันตราย และการรบกวนสัตว์ป่าด้วย"

คำว่านั้นอ่าววัฒน์พาธีระและอุษา ไป ล่องสัตว์ เด็กทั้งสองตื่นตื่นมาก คอยจับตาดูตลอดสองข้างทาง ได้พบสัตว์ป่า 2 - 3 ชนิด เนื่องจากไปในระยะไม่ไกลนัก

"ที่นี่มีกวางหลายตัวนะคะอ่าววัฒน์"

"ใช่ มีหลายตัวเพราะกวางแพร่พันธุ์ได้เร็ว"

"ถ้ากวางเหล่านี้ออกไปนอกเขตอุทยาน จะถูกล่าไหมครับ"

"ไม่ถูกล่าเพราะกวางเป็นสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทสอง ต้องมีใบอนุญาตจึงจะล่าได้"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทสอง หมายความว่าอย่างไรครับ"

"สัตว์ป่าในประเทศไทยเรามีบางชนิดที่สูญพันธุ์ไปแล้ว บางชนิดก็เหลืออยู่น้อย รัฐบาลจึงมี

นโยบายที่จะรักษาสัตว์เหล่านี้ไว้ โดยออกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 ซึ่งได้แบ่งสัตว์ออกเป็น สองประเภท"

"ประเภทที่ 1 สัตว์ป่าสงวน ได้แก่ สัตว์ที่หายาก มีเหลืออยู่น้อยและบางอย่างก็เกือบจะสูญพันธุ์แล้ว เช่น กูปรีหรือโคไพร แรด กระซู่ ควายป่า ละอง ละมั่ง สมันหรือเนื้อสมัน เนื้อทราย เสียงผา กวางผาห้ามล่า หรือมีไว้ในครอบครองอย่างเด็ดขาด"

ประเภทที่ 2 สัตว์ป่าคุ้มครอง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 1 ได้แก่ สัตว์ป่าซึ่งตามปกติคนไม่ใช่เนื้อเป็นอาหาร และไม่ว่าเพื่อการกีฬา เป็นสัตว์ที่ทำลายศัตรูพืชหรือสงวนไว้เพื่อประดับความงามตามธรรมชาติ ห้ามล่าโดยวิธีทำให้ตาย เว้นแต่เพื่อการศึกษา เช่น สมเสร็จ นกตะกรุม ชะนี นกยางทุกชนิด นกกระเจียน ฯลฯ"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 2 ได้แก่ สัตว์ป่าที่ปกติคนใช้เนื้อกินเป็นอาหาร และให้ล่าเพื่อการกีฬา เช่น เก้ง กวาง กระทิง วัวแดง ไก่ป่า นกเขา ฯลฯ การล่าสัตว์ประเภทนี้ต้องมีใบอนุญาตให้ล่าตามระเบียบของกรมป่าไม้"

แบบที่ 3

เรื่อง ไม่เที่ยวเขาใหญ่

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนศึกษาจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง เพราะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมจะช่วยให้ นักเรียน เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยความตั้งใจจนจบเรื่อง และพยายามทำความเข้าใจให้ดี เนื้อหาส่วนที่อยู่ภายในกรอบคือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
3. กำหนดเวลาในการอ่าน 25 นาที เมื่อหมดเวลาจะเก็บเนื้อเรื่องคืน
4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในเนื้อเรื่อง

เรื่อง ไผ่เทียวเขาใหญ่

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

หลังจากนักเรียนอ่านเรื่อง ไผ่เทียวเขาใหญ่แล้ว นักเรียนสามารถ :

1. บอกประโยชน์ของป่าไม้ได้ถูกต้อง อย่างน้อย 3 ข้อ
2. บอกความหมายของ ของป่า ได้ถูกต้อง
3. บอกประโยชน์ของ ของป่า ได้ถูกต้อง อย่างน้อย 3 ข้อ
4. บอกประเภทของสัตว์ป่า ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 ได้ถูกต้อง
5. บอกคุณลักษณะของสัตว์ป่าประเภทต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
6. ยกตัวอย่างชื่อสัตว์ป่าประเภทต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 ได้ถูกต้องอย่างน้อยประเภทละ 2 ชื่อ

ไปเที่ยวเขาใหญ่

ไม่บ่อยครั้งนักที่อุษาและธีระจะตื่นตื่นเท่าครั้งนี้ ตลอดเวลาที่รถแล่นไปตามถนนสายยาวเหยียดนั้น เด็กทั้งสองมองสำรวจไปตลอดสองข้างทาง ตามโน้น ตามนี้ ไม่หยุดปาก

"อ้าวคันครับ อีกไกลไหมครับ จึงจะได้เห็นเขาใหญ่" ธีระถามอาซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ขับรถ ธีระนั่งคู่กับอาอยู่ตอนหน้า ส่วนอุษานั่งอยู่ตอนหลัง

"นี่ก็เข้าเขตแล้ว" อาตอบโดยไม่ละสายตาดูทางข้างหน้า

"ภูเขาเขียวป็นน้ำเงินข้างหน้านั้นใช่ไหมคะ เขาใหญ่" อุษาชี้มือไปที่ภูเขาซึ่งเห็นอยู่ไม่ไกลนัก "อยู่ไม่ไกลจากเราเลยนะ"

"ที่จริง มันอยู่ไกลจากเรามาก" อาว่าอธิบาย "แต่เพราะภูเขาที่เห็นมันใหญ่โตมาก มองแต่ไกลจึงเห็นชัดเจน"

"สีเขียว ๆ ป็นน้ำเงินนั่นคงเป็นต้นไม้ใช่ไหมคะ"

"ใช่จะ นนุเขาที่มีป่าไม้ ป่าไม้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรบ้าง อาคิดว่าหลานคงรู้จักมาบ้างแล้ว"

"ครับ ผมเรียนเรื่องป่าไม้เมื่อตอนที่แล้ว" ธีระตอบรับทันที และบังริบอธิบายให้

อาของเขาฟังอีกว่า "ป่าไม้เป็นแหล่งผลิตไม้ ป่าไม้มีบทบาทสำคัญในการป้องกันและบรรเทาภัยธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ป้องกันการกัดเซาะดินจากฝน"

"ลคความรุนแรงของลมพายุได้ด้วย" อุษาเสริมขึ้นบ้างด้วยเกรงว่าพี่ชายจะได้รับ

คำชมจากอาคนเดียว"

"รู้แล้วนา" ธีระหันหน้ามาบอกร้องสาว

"ป่าไม่ทำให้อากาศเป็นสบาย ทำให้ฝนตกเพิ่มขึ้นและในอากาศมีความชื้นสม่ำเสมอ" "แล้วเรายังได้ของป่าเป็นผลพลอยได้

อีก" อุษาต่อคำอีกเมื่อเห็นธีระหยุดนึก อาว่าคันแอบยิ้มอยู่ในหน้า ที่เห็นหลานทั้งสองช่วยกันคิดทบทวนในเรื่องประโยชน์ของป่า ในขณะที่เดียวกัน เขาก็นึกตั้งใจที่ได้ขออนุญาตพี่ชายพาหลานทั้งสองมาเที่ยวเขาใหญ่ ในครั้งนี้ เพราะนอกจากเด็กทั้งสองจะตื่นตื่นแล้ว ยังจะได้เรียนรู้อะไรอีกมาก

"ของป่ากับไม้อย่างเดียวกันหรือเปล่าครับ" ธีระหันมาถามอา

"คนละสิ่ง ของที่ได้จากป่า นอกจากไม้ เช่น เปลือกไม้ ผลไม้ ดอกไม้ ยาง เราเรียกว่าของป่า ไหมนอกอาชีไม่มีประโยชน์อย่างไร"

ธีระหัวเราะชอบใจในคำตอบ "ง่ายจัง ไม้ก็ใช้ในการก่อสร้างต่าง ๆ นะซีครับ"

"ใช้ทำเครื่องมือในการทำไร่ ทำนาด้วยคะ ใช้ทำเครื่องดนตรี เครื่องเล่นกีฬาบางอย่าง แล้วก็ใช้เป็นเชื้อเพลิง"

อาว่าคันยิ้มในคำตอบของหลานทั้งสอง "แล้วของป่าเล่ามีประโยชน์อย่างไร"

"ใช้เป็นอาหารคะ" อุษาตอบโดยไว แต่ธีระแย้งขึ้นว่า

"เปลือกไม้กินได้หรือครับ"

"ใครบอกว่าของป่าจะต้องเป็นเปลือกไม้อย่างเดียวเล่า หน่อไม้ เห็ด หัวกลอย

มันต่าง ๆ พวกนี้ใช้กินได้"

"หรือครับ ผมเพิ่งเข้าใจ ถ้าอย่างนั้น ของป่าก็ยังใช้เป็นยารักษาโรคด้วย เช่น พวกสมุนไพร"

"ยังมีอีก" อาเสริม "ใช้เป็นเส้นใย ได้แก่พวกเปลือกไม้ต่าง ๆ บางไม้ก็ใช้ทำ น้ำมันชักเงา ทำยา ผสมสี ทำกระดาษ ทำสบู่ และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง"

"ป่าไม้มีประโยชน์มากจริงนะคะ" อุษา พุดหลังจากนี้อยู่ครู่หนึ่ง "ถ้าประเทศเรามีป่าไม้มาก ๆ ก็คงจะดี"

"แต่ก่อนประเทศเรา มีป่าไม้เกือบครึ่งประเทศ" อาวัฒน์บอก "แต่ตอนนี้เราเหลือป่าไม้ไม่มากนัก"

"เพราะอะไรครับ"

"เพราะคนมากขึ้น ต้องการที่ดินเพื่ออยู่อาศัย การคมนาคมขยายตัวทำให้มีการสร้างถนนตัดผ่านเข้า ไปในป่า อย่างถนนสายนี้ หลานพิจารณาภูเขาที่อยู่ติดถนนสิ ไม่มีต้นไม้ อยู่เลย มีแต่หินขาว ๆ เดิมก็มีต้นไม้อยู่บนภูเขาลูกนี้ พอตัดถนนผ่าน ต้นไม้ก็ถูกโค่นไป ไม่มีต้นไม้พื้นดินที่เคยชุ่มชื้นก็แห้งผกตกลงมา ก็ไม่มีรากไม้คอยช่วยยึดดินไว้ น้ำฝนจึงชะเอาดินไปหมด นานวันเข้าก็เหลือแต่หิน อย่างที่เห็นอยู่นี้แหละ"

"แล้วยังมีพวกทำลายป่าอีกใช่ไหมคะ"

"ถูกแล้ว ผู้ทำลายป่ามีสองลักษณะนะหลานรู้ไหม"

ทั้งธีระและอุษาต่างสั่นศีรษะปฏิเสธ อาจึงเล่าให้ฟัง

"พวกหนึ่งเป็นพวกรับจ้าง พวกนี้จะเข้าไปจับจองที่ดิน ตัดต้นไม้ทำลายป่าเพื่อจับจอง

บริเวณนั้นเป็นของตน จากนั้นก็นำไปขาย ขายจากที่นี้ก็ไปจับจองที่ใหม่เรื่อยไป อีกพวกเป็นการตัดไม้เพื่อทำฟืน เผาถ่าน การทำลายป่าของคนสองประเภทนี้จะทำลายต้นไม้ทุกต้นจนเหลือแต่ที่คินว่างเปล่า"

"มันน่าจับเอามาลงโทษจัง" ธีระออกความเห็น "งานที่อาทำอยู่ก็ต้องคอยระวังป่า ไม้ให้พวกนี้มาลักลอบทำลายด้วยใช่ไหมครับ"

"ใช่ซี" อาตอบ "เออ เราคุยกันเพลินตรงทางเลี้ยวข้างหน้าก็จะขึ้นเขาใหญ่แล้ว"

เด็กทั้งสองตื่นเต็นมาก อุษาถึงกับชะเง้อคอจากที่นั่งตอนหลังมาข้างหน้าเพื่อจะดูทางขึ้นเขาใหญ่

อีกครู่หนึ่งรถก็เลี้ยวแล่นขึ้นไปตามถนนที่ค่อย ๆ สูงขึ้นทุกขณะ

"เราเข้าเขตเขาใหญ่แล้ว ดูสองข้างทางนะ บางที่หลานอาจจะเห็นสัตว์ป่า เตียวอาจจะพาไปยังจุดที่ดูทิวทัศน์ หลานจะเห็นธรรมชาติที่สวยงามมาก แล้วพรุ่งนี้เช้าจะพาไปเดินป่า หลานต้องสวมหมวก ใส่กางเกงขายาวและรองเท้าผ้าใบให้รัดกุม ไม่รู้รึม"

"ดีจังคะ ไปเดินป่าเพื่อจะได้กล้วยไม้ป่าสวย ๆ ไปฝากแม่บ้าง"

"ไม่ได้หรอกนะ อุษา บริเวณเขตนอุทยานหลานจะเก็บของป่าไม่ได้ ห้ามทุกชนิด ห้ามตัดฟันหรือทำลายต้นไม้ทุกชนิด"

"หรือคะ" อุษาถามหน้าตื่น "ยังมีข้อห้ามอย่างอื่นอีกไหมคะ"

"ในอุทยานแห่งชาติ ห้ามตัดแปลงสภาพของอุทยานอันมีอยู่แล้วตามธรรมชาติ ห้ามนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์เลี้ยง

เข้า ไปอาศัย ห้ามสูบบุหรี่ หรือก่อไฟ แต่ถ้าจำเป็นต้องสูบบุหรี่แล้ว ต้องดับให้เรียบร้อย ห้ามล่าหรือทำอันตรายสัตว์ป่า ห้ามทำให้เกิดเสียงดังจากระเบิด ห้ามปิดท้ายโฆษณา ห้ามแสดงมหรสพ"

"ข้อห้ามเยอะจริงครับ" อีระถอนใจ

"ที่ต้องมีข้อห้ามมากมายนี้ก็เพื่อรักษาสภาพธรรมชาติให้อยู่ในสภาพเดิม ทั้งยังเป็น การป้องกันอันตราย และการรบกวนสัตว์ป่าด้วย"

คำว่านั้นอาจล้มพาธีระและอุษาไป สองสัตว์ เด็กทั้งสองตื่นตื่นมาก คอยจับตาคูตลอคสองข้างทาง ได้พบสัตว์ป่า 2 - 3 ชนิด เนื่องจากไปในระยะ ไม่ไกลนัก

"ที่นี่มีวางหลายตัวนะคะอาว์ฉัน"

"ใช่ มีหลายตัวเพราะกว้างแพร่พันธุ์ได้เร็ว"

"ถ้ากว้างเหล่านี้ออกไปนอกเขตอุทยาน จะถูกล่าไหมครับ"

"ไม่ถูกล่าเพราะกว้างเป็นสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทสอง ต้องมีใบอนุญาตจึงจะล่าได้"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทสอง หมายความว่าอย่างไรครับ"

"สัตว์ป่าในประเทศไทยเรามีบางชนิดก็สูญพันธุ์ไปแล้ว บางชนิดก็เหลืออยู่น้อย รัฐบาลจึงมี

นโยบายที่จะรักษาสัตว์เหล่านี้ไว้ โดยออกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 ซึ่งได้แบ่งสัตว์ออกเป็น สองประเภท"

"ประเภทที่ 1 สัตว์ป่าสงวน ได้แก่ สัตว์ที่หายาก มีเหลืออยู่น้อยและบางอย่างก็เกือบจะสูญพันธุ์แล้ว เช่น กุบริหรือโคไพร แรด กระซู่ ควายป่า ละอง ละมั่ง สมันหรือเนื้อสมัน เนื้อทราย เสี่ยงผา กวางผาห้ามล่า หรือมีไว้ในครอบครองอย่างเด็ดขาด"

ประเภทที่ 2 สัตว์ป่าคุ้มครอง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 1 ได้แก่ สัตว์ป่าซึ่งตามปกติคนไม่ใช่เนื้อเป็นอาหาร และไม่ล่าเพื่อการค้า เป็นสัตว์ที่ทำลายศัตรูพืชหรือสงวนไว้เพื่อประดับความงามตามธรรมชาติ ห้ามล่าโดยวิธีทำให้ตาย เว้นแต่เพื่อการศึกษา เช่น สมเสร็จ นกตะกรุม ชะนี นกยางทุกชนิด นกกระเรียน ฯลฯ"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 2 ได้แก่ สัตว์ป่าที่ปกติคนใช้เนื้อกินเป็นอาหาร และให้ล่าเพื่อการค้า เช่น เก้ง กวาง กระทิง วัวแดง ไก่ป่า นกเขา ฯลฯ การล่าสัตว์ประเภทนี้ต้องมีใบอนุญาตให้ล่าตามระเบียบของกรมป่าไม้"

แบบที่ 4

เรื่อง ไปเที่ยวเขาใหญ่

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนศึกษาจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง เพราะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยความตั้งใจจนจบเรื่อง และพยายามทำความเข้าใจให้ได้ เนื้อหาส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
3. กำหนดเวลาในการอ่าน 25 นาที เมื่อหมดเวลาจะเก็บเนื้อเรื่องคืน
4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในเนื้อเรื่อง

เรื่อง ไปเที่ยวเขาใหญ่

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

หลังจากนักเรียนอ่านเรื่อง ไปเที่ยวเขาใหญ่แล้ว นักเรียนสามารถ :

1. บอกประโยชน์ของป่าไม้ได้ถูกต้อง อย่างน้อย 3 ข้อ
2. บอกความหมายของ ขอบป่า ได้ถูกต้อง
3. บอกประโยชน์ของ ขอบป่า ได้ถูกต้อง อย่างน้อย 3 ข้อ
4. บอกประเภทของสัตว์ป่า ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 ได้ถูกต้อง
5. บอกคุณลักษณะของสัตว์ป่าประเภทต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
6. ยกตัวอย่างชื่อสัตว์ป่าประเภทต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 ได้ถูกต้องอย่างน้อยประเภทละ 2 ชื่อ

ไปเที่ยวเขาใหญ่

ไม่บ่อยครั้งนักที่อุษาและธีระจะตื่นตื่นเท่าครั้งนี้ ตลอดเวลาที่รถแล่นไปตามถนนสายยาวเหยียดนั้น เด็กทั้งสองมองสำรวจไปตลอดสองข้างทาง ตามโน่น ตามนี้ ไม่หยุดปาก

"อ้าวคันครับ อีกไกลไหมครับ จึงจะได้เห็นเขาใหญ่" ธีระถามอาซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ขับรถ ธีระนั่งคู่กับอาอยู่ตอนหน้า ส่วนอุษานั่งอยู่ตอนหลัง

"นี่ก็เข้าเขตแล้ว" อาตอบโดยไม่ละสายตาจากทางข้างหน้า

"ภูเขาเขียวบนน้ำเงินข้างหน้านั่นใช่ไหมคะ เขาใหญ่" อุษาชี้มือไปที่ภูเขาซึ่งเห็นอยู่ไม่ไกลนัก "อยู่ไม่ไกลจากเราเลยนะ"

"ที่จริง มันอยู่ไกลจากเรามาก" อาวัฒนอธิบาย "แต่เพราะภูเขาที่เห็นมันใหญ่โตมาก มองแต่ไกลจึงเห็นชัดเจน"

"สี่เขียว ๆ บนน้ำเงินเข้มคงเป็นต้นไม้ไซ้ไหมคะ"

"ไซ้จะ บนภูเขาไม้ป่า ไม้ ป่า ไม้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรบ้าง อาคิดว่าหลานคงรู้กันบ้างแล้ว"

"ครับ ผมเรียนเรื่องป่า ไม้เมื่อเทอมที่แล้ว" ธีระตอบรับทันที และยังรีบอธิบายให้อาของเขาฟังอีกว่า "ป่า ไม้เป็นแหล่งผลิต ไม้ ป่า ไม้มีบทบาทสำคัญในการป้องกัน และบรรเทาภัยธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ป้องกันการกัดเซาะดินจากฝน"

"ลดความรุนแรงของลมพายุได้ด้วย" อุษาเสริมขึ้นบ้างด้วยเกรงว่าพี่ชายจะได้รับ

คำชมจากอาคนเดียว"

"รู้แล้วนะ" ธีระหันหน้ามาบอกน้องสาว "ป่า ไม้ทำให้อากาศเย็นสบาย ทำให้ฝนตกเพิ่มขึ้นและในอากาศมีความชื้นสม่ำเสมอ"

"แล้วเรายังได้ของป่า เป็นผลพลอยได้อีก" อุษาต่อคำอีกเมื่อเห็นธีระหยุดนึก อาวัฒนแอบยิ้มอยู่ในพนัก ที่เห็นหลานทั้งสองช่วยกันคิดทบทวนในเรื่องประโยชน์ของป่า ในขณะที่เดียวกัน เขาก็นึกดีใจที่ได้ขออนุญาตพี่ชายพาหลานทั้งสองมาเที่ยวเขาใหญ่ ในครั้งนี้ เพราะนอกจากเด็กทั้งสองจะตื่นตื่นแล้ว ยังจะได้เรียนรู้อะไรอีกมาก

"ของป่ากับไม้อย่างเดียวกันหรือเปล่าครับ" ธีระหันมาถามอา

"คนละสิ่ง ของที่ได้จากป่า นอกจากไม้ เช่น เปลือกไม้ ผลไม้ ดอกไม้ ยาง เราเรียกว่าของป่า ไม้หมอกอาชีไม่มีประโยชน์อย่างไร"

ธีระหัวเราะชอบใจในคำถาม "ง่ายจัง ไม้ก็ใช้ในการก่อสร้างต่าง ๆ นะสิครับ"

"ใช่ทำเครื่องมือในการทำไร่ ทำนา ด้วยค่ะ ใช้ทำเครื่องดนตรี เครื่องเล่นกีฬา บางอย่าง แล้วก็ใช้เป็นเชื้อเพลิง"

อาวัฒนยิ้มในคำตอบของหลานทั้งสอง "แล้วของป่าเล่มามีประโยชน์อย่างไร"

"ใช่เป็นอาหารค่ะ" อุษาตอบโดยไว แต่ธีระแย้งขึ้นว่า

"เปลือกไม้กินได้หรือครับ"

"ใครบอกว่าของป่าจะต้องเป็นเปลือก ไม้อย่างเดียวเล่า หน่อไม้ เห็ด หัวกลอย

มันต่าง ๆ พวกนี้ใช้กินได้"

"หรือครับ ผมเพิ่งเข้าใจ ถ้าอย่างนั้น ของป่าก็ยังใช้เป็นยารักษาโรคด้วย เช่น พวกสมุนไพร"

"ยังมีอีก" อาเสริม "ใช้เป็นเส้นใย ได้แก่พวกเปลือกไม้ต่าง ๆ ยาง ไม้ก็ใช้ทำ น้ำมันชรักเงา กล้วยา ผสมสี ทำกระดาษ ทำสบู่ และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง"

"ป่า ไม้ก็มีประโยชน์มากจริงนะคะ" อุษา พุดหลังจากนึกอยู่ครู่หนึ่ง "ถ้าประเทศเรามีป่า ไม้มาก ๆ ก็คงจะดี"

"แต่ก่อนประเทศเรา มีป่า ไม้เกือบครึ่งประเทศ" อาวัฒนบอก "แต่ตอนนี้เราเหลือป่า ไม้ไม่มากนัก"

"เพราะอะไรครับ"

"เพราะคนมากขึ้น ต้องการที่ดินเพื่ออยู่อาศัย การคมนาคมขยายตัวทำให้มีการสร้างถนนตัดผ่านเข้าไปในป่า อย่างถนนสายนี้ หลานพิจารณาภูเขาที่อยู่ติดถนนสิ ไม่มีต้นไม้ อยู่เลย มีแต่หินขาว ๆ เดิมก็มีต้นไม้อยู่บนภูเขาลูกนี้ พอตัดถนนผ่าน ต้นไม้ก็ถูกโค่นไป ไม่มีต้นไม้ที่ขึ้นดินที่เคยชุ่มชื้นก็แห้งฝนตกลงมาก็ไม่มีรากไม้คอยช่วยยึดดินไว้ น้ำฝนจึงชะเอาดินไปหมด นานวันเข้าก็เหลือแต่หิน อ่างที่เห็นอยู่นี้แหละ"

"แล้วยังมีพวกทำลายป่าอีกใช้ไหมคะ"

"ถูกแล้ว ผู้ทำลายป่ามีสองลักษณะ นะหลานรู้ไหม"

ทั้งธีระและอุษาค้างสิ้นศรีระประภูเสธ อา จึงเล่าให้ฟัง

"พวกหนึ่งเป็นพวกรับจ้าง พวกนี้จะเข้าไปจับจองที่ดิน ตัดต้นไม้ทำลายป่าเพื่อจับจอง

บริเวณนั้นเป็นของตน จากนั้นก็นำไปขาย ขายจากที่นั้นก็ไปจับจองที่ใหม่เรื่อยไป อีกพวกเป็นการตัดไม้เพื่อทำฟืน เผาถ่าน การทำลายป่าของคนสองประเภทนี้จะทำลายต้นไม้ทุกต้น จนเหลือแต่ที่ดินว่างเปล่า"

"มันน่าจับเอามาลงโทษจัง" ธีระออกความเห็น "งานที่อาทำอยู่ก็ต้องคอยระวัง ป่า ไม้ให้พวกนี้มาลักลอบทำลายด้วยใช้ไหมครับ"

"ใช่ซี" อาตอบ "เออ เราคุยกันเพลิน ตรงทางเลี้ยวข้างหน้าก็จะขึ้นเขาใหญ่แล้ว"

เด็กทั้งสองตื่นแต่เช้า อุษาถึงกับชะเง้อ ตัวจากที่นั่งตอนหลังมาข้างหน้าเพื่อจะดูทางขึ้นเขาใหญ่

อีกครู่หนึ่งรถก็เลี้ยวแล้วขึ้นไปตามถนนที่ค่อย ๆ สูงขึ้นทุกขณะ

"เราเข้าเขตเขาใหญ่แล้ว ดูสองข้างทางนะ บางทีหlananอาจจะเห็นสัตว์ป่า เคียว อาจจะพาไปยังจุดที่ดูทิวทัศน์ หลานจะเห็นธรรมชาติที่สวยงามมาก แล้วพรุ่งนี้เช้าจะพาไปเดินป่า หลานต้องสวมหมวก ใส่กางเกง ขายาวและรองเท้าผ้าใบให้รัดกุมไม่รุ่มร่าม"

"ดีจังคะ ไปเดินป่าเพื่อจะได้กล้วยไม้ป่าสวย ๆ ไปฝากแม่บ้าง"

"ไม่ได้หรอกนะ อุษา บริเวณเขตรักษาอุทยานหลานจะเก็บของป่าไม่ได้ ห้ามทุกชนิด ห้ามตัดฟันหรือทำลายต้นไม้ทุกชนิด"

"หรือคะ" อุษาดมหน้าตื่น "ยังมีข้อห้ามอย่างอื่นอีกไหมคะ"

"ในอุทยานแห่งชาติ ห้ามตัดแปลงสภาพของอุทยานอันมีอยู่แล้วตามธรรมชาติ ห้ามนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์เลี้ยง

เข้าไปอาศัย ห้ามสูบบุหรี่หรือก่อไฟ แต่เข้า
จำเป็นเมื่อเสร็จแล้ว ต้องดับให้เรียบร้อย
ห้ามล่าหรือทำอันตรายสัตว์ป่า ห้ามทำให้เกิด
เสียงดังจากระเบิด ห้ามปิดป้ายโฆษณา ห้าม
แสดงมหรสพ"

"ข้อห้ามเยอะจริงครับ" อีระถอนใจ

"ที่ต้องมีข้อห้ามมากมายนี้ก็เพื่อรักษา
สภาพธรรมชาติให้อยู่ในสภาพเดิม ทั้งยัง
เป็นการป้องกันอันตราย และการรบกวน
สัตว์ป่าด้วย"

คำวั้นนั้นอาจผิดเพี้ยนและดูซาไป
สองสัตว์ เด็กทั้งสองตื่นตื่นมาก คอยจับตา
ตลอดสองข้างทาง ได้พบสัตว์ป่า 2 - 3
ชนิด เนื่องจากไปในระยะไม่ไกลนัก

"ที่นี่มีกวางหลายตัวนะคะอาว์ฉัน"

"ใช่ มีหลายตัวเพราะกวางแพร่พันธุ์
ได้เร็ว"

"ถ้ากวางเหล่านี้ออกไปนอกเขตอุทยาน
จะถูกล่าไหมครับ"

"ไม่ถูกล่าเพราะกวางเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง
ประเภทสอง ต้องมีใบอนุญาตจึงจะล่าได้"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทสอง หมายความว่า
ว่าอย่างไรครับ"

"สัตว์ป่าในประเทศไทยเรามีบางชนิดที่สูญพันธุ์
ไปแล้ว บางชนิดก็เหลืออยู่น้อย รัฐบาลจึงมี

นโยบายที่จะรักษาค่าพันธุ์สัตว์เหล่านี้ไว้ โดย
ออกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า
พ.ศ. 2503 ซึ่งได้แบ่งสัตว์ออกเป็น สอง
ประเภท"

"ประเภทที่ 1 สัตว์ป่าสงวน ได้แก่ สัตว์
ที่หายาก มีเหลืออยู่น้อยและบางอย่างก็เกือบ
จะสูญพันธุ์แล้ว เช่น กูปรีหรือโคไพร แรด
กระซู่ ควายน่า ละอง ละมั่ง สมันหรือ
เนื้อสมัน เนื้อทราย เสียงผา กวางผาห้ามล่า
หรือมีไว้ในครอบครองอย่างเด็ดขาด"

ประเภทที่ 2 สัตว์ป่าคุ้มครอง แบ่งออก
เป็น 2 ประเภท คือ

สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 1 ได้แก่ สัตว์
ป่าซึ่งตามปกติคนไม่ใช่เนื้อเป็นอาหาร และ
ไม่ล่าเพื่อการกีฬา เป็นสัตว์ที่ทำลายศัตรูพืช
หรือสงวนไว้เพื่อประดับความงามตามธรรมชาติ
ห้ามล่าโดยวิธีทำให้ตาย เว้นแต่เพื่อ
การศึกษา เช่น สมเสร็จ นกตะกรุม ชะนี
นกยางทุกชนิด นกกระเรียน ฯลฯ"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 2 ได้แก่
สัตว์ป่าที่ปกติคนใช้เนื้อกินเป็นอาหาร และ
ให้ล่าเพื่อการกีฬา เช่น เก้ง กวาง กระตัง
วัวแดง ไก่ป่า นกเขา ฯลฯ การล่าสัตว์
ประเภทนี้ต้องมีใบอนุญาตให้ล่าตามระเบียบ
ของกรมป่าไม้"

แบบที่ 5

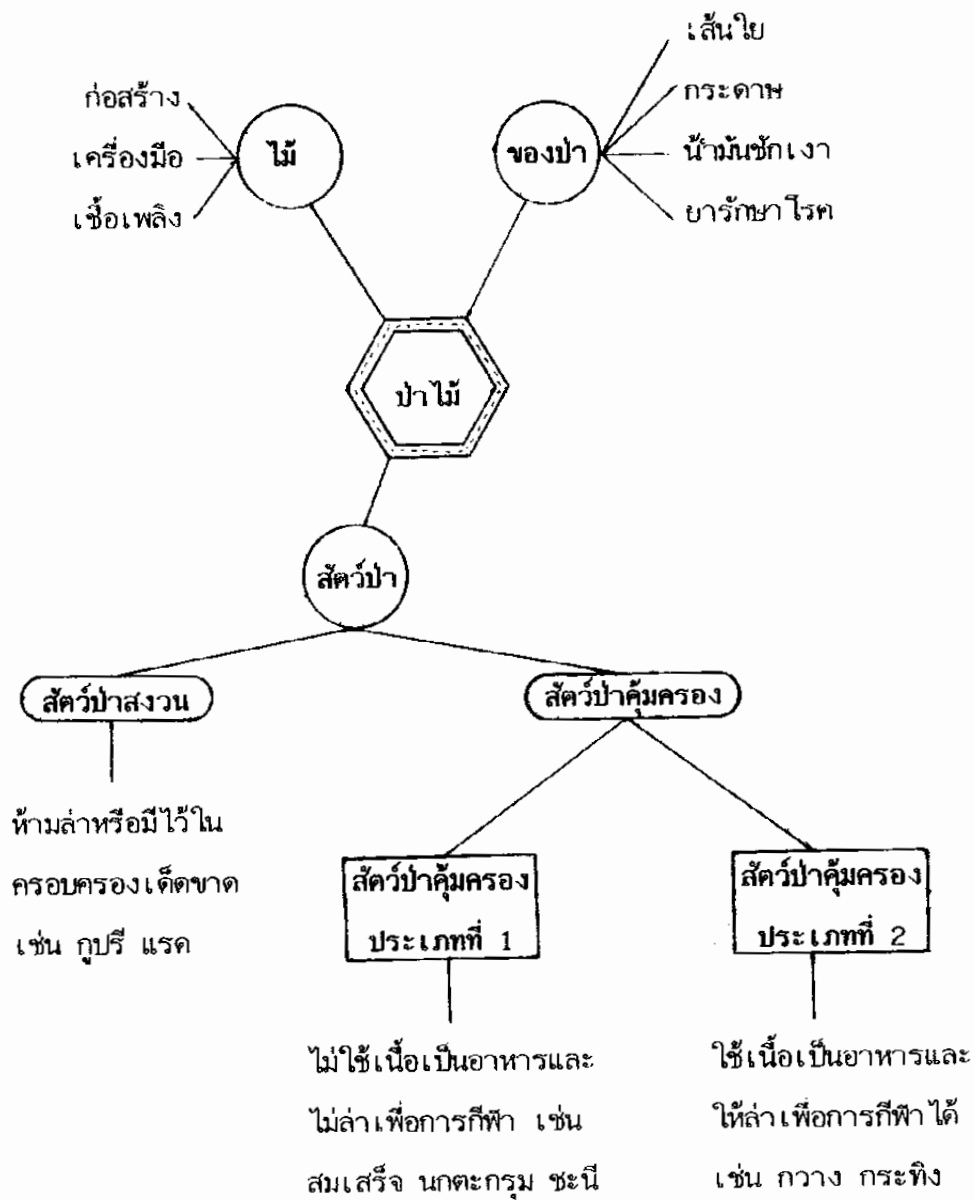
เรื่อง ไปเที่ยวเขาใหญ่

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนศึกษาแผนผังสรุปโยงเรื่องก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง เพราะแผนผังสรุปโยงเรื่องจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยความตั้งใจจนจบเรื่อง และพยายามทำความเข้าใจให้ดี เนื้อหาส่วนที่อยู่ภายในกรอบคือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
3. กำหนดเวลาในการอ่าน 25 นาที เมื่อหมดเวลาจะเก็บเนื้อเรื่องคืน
4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในเนื้อเรื่อง

เรื่อง ไม้ เทียว เขาใหญ่

แผนผังสรุปโยงเรื่อง

ไม เทียว เขาใหญ่

ไมบ่อยครั้งนักที่อุษาและธีระจะตื่นตื่นเท่าครั้งนี้ ตลอดเวลาที่รถแล่นไปตามถนนสายยาวเหยียดนั้น เด็กทั้งสองมองสำรวจไปตลอดสองข้างทาง ตามโน่น ตามนี้ ไมหยุดพัก

"อ้าวคิดครับ ก็ไกลไหมครับ จึงจะได้เห็นเขาใหญ่" ธีระถามอาซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ขับรถ ธีระนั่งคู้กับอาอยู่ตอนหน้า ส่วนอุษานั่งอยู่ตอนหลัง

"นี่ก็เข้าเขตแล้ว" อาตอบโดยไม่ละสายตาจากทางข้างหน้า

"ภูเขาเขียวป็นน้ำเงินข้างหน้านั่นใช่ไหมคะ เขาใหญ่" อุษาชี้มือไปที่ภูเขาซึ่งเห็นอยู่ไม่ไกลนัก "อยู่ไม่ไกลจากเราเลยนะ"

"ที่จริง มันอยู่ไกลจากเรามาก" อาวัฒน์อธิบาย "แต่เพราะภูเขาที่เห็นมันใหญ่โตมาก มองแต่ไกลจึงเห็นชัดเจนน"

"สีเขียว ๆ บนน้ำเงินนั่นคงเป็นต้นไม้ใช่ไหมคะ"

"ใช่จ๊ะ หนญาเขามีป่าไม้ ป่าไม้ก็ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรบ้าง อาคิดว่าหลานคงรู้จักมาบ้างแล้ว"

"ครับ ผมเรียนเรื่องป่าไม้เมื่อตอนที่แล้ว" ธีระตอบรับทันที และยังรีบอธิบายให้อาของเขาฟังอีกว่า "ป่าไม้เป็นแหล่งผลิตไม้ ป่าไม้มีบทบาทสำคัญในการป้องกันและบรรเทาภัยธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ป้องกันการกัดเซาะดินจากฝน"

"ลดความรุนแรงของลมพายุได้ด้วย"

อุษาเสริมขึ้นบ้างด้วยเกรงว่าพี่ชายจะได้รับ

คำชมจากอาคนเดียว"

"รู้แล้วนะ" ธีระหันหน้ามาบอกน้องสาว

"ป่าไม้ทำให้อากาศเป็นสบาย ทำให้ฝนตกเพิ่มขึ้นและ ในอากาศมีความชื้นสม่ำเสมอ"

"แล้วเรายัง ได้ของป่าเป็นผลพลอยได้"

อีก" อุษาต่อคำอีกเมื่อเห็นธีระหยุดนึก อาวัฒน์แอบยิ้มอยู่ในหน้า ที่เห็นหลานทั้งสองช่วยกันคิดทบทวนในเรื่องประโยชน์ของป่า ในขณะที่เดียวกันเขาก็นึกใจที่ได้ขออนุญาตพี่ชายพาหลานทั้งสองมาเที่ยวเขาใหญ่ ในครั้งนี้ เพราะนอกจากเด็กทั้งสองจะตื่นตื่นแล้ว ยังจะได้เรียนรู้อะไรอีกมาก

"ของป่ากับไม้อย่างเดียวกันหรือเปล่าครับ" ธีระหันมาถามอา

"คนละสิ่ง ของที่ได้จากป่า นอกจากไม้ เช่น เปลือกไม้ ผลไม้ ดอกไม้ ยาง เราเรียกว่าของป่า ไก่หมอกอาชีไม่มีประโยชน์อย่างไร"

ธีระหัวเราะขบขันในคำถาม "ง่ายจัง ไม้ก็ใช้ในการก่อสร้างต่าง ๆ นะซีครับ"

"ใช้ทำเครื่องมือในการทำไร่ ทำนา ด้วยค่ะ ใช้ทำเครื่องดนตรี เครื่องเล่นกีฬา บางอย่าง แล้วก็ใช้เป็นเชื้อเพลิง"

อาวัฒน์ยิ้มในคำตอบของหลานทั้งสอง

"แล้วของป่าเล่มามีประโยชน์อย่างไร"

"ใช้เป็นอาหารค่ะ" อุษาตอบโดยไว แต่ธีระแย้งขึ้นว่า

"เปลือกไม้กินได้หรือครับ"

"ใครบอกว่าของป่าจะต้องเป็นเปลือกไม้อย่างเดียวเล่า หน่อไม้ เห็ด หัวกลอย

มันต่าง ๆ พวกนี้ใช้กินได้"

"หรือครับ ผมเพิ่งเข้าใจ ตัวอย่างนั้น
ของป่าก็ยังใช้เป็นยารักษาโรคด้วย เช่น
พวกสมุนไพร"

"ยังมีอีก" อาเสริม "ใช้เป็นเส้นใย
ได้แก่พวกเปลือกไม้ต่าง ๆ ยางไม้ก็ใช้ทำ
น้ำมันชักเงา ทำยา ผสมสี ทำกระดาษ
ทำสบู่ และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง"

"ป่าไม้ก็มีประโยชน์มากจริงนะคะ" อุษา
พูดหลังจากนึกอยู่ครู่หนึ่ง "ถ้าประเทศเรา
มีป่าไม่มาก ๆ ก็คงจะดี"

"แต่ก่อนประเทศเรา มีป่าไม้เกือบครึ่ง
ประเทศ" อาวัฒน์บอก "แต่ตอนนี้เราเหลือ
ป่าไม้ไม่มากนัก"

"เพราะอะไรครับ"

"เพราะคนมากขึ้น ต้องการที่ดินเพื่อ
อยู่อาศัย การคมนาคมขยายตัวทำให้มีการ
สร้างถนนตัดผ่านเข้าไปในป่า อย่างถนนสายนี้

หลานพิจารณาภูเขาที่อยู่ติดถนนสิ ไม่มีต้นไม้
อยู่เลย มีแต่หินขาว ๆ เดิมก็มีต้นไม้อยู่บน
ภูเขาสูงนี้ พอตัดถนนผ่าน ต้นไม้ก็ถูกโค่นไป
ไม่มีต้นไม้ขึ้นคืนที่เคยชุ่มชื้นกันทั้งฝนตกลงมา
ก็ไม่มีรากไม้คอยช่วยยึดดินไว้ น้ำฝนจึงชะเอา
ดินไปหมด นานวันเข้าก็เหลือแต่หิน อย่างที่
เห็นอยู่นี้แหละ"

"แล้วยังมีพวกทำลายป่าอีกใช่ไหมคะ"

"ถูกแล้ว ผู้ทำลายป่ามีสองลักษณะ
นะหลานรู้ไหม"

ทั้งธรีระและอุษาด่างสันศรีชะปะปิเสธ อา
จึงเล่าให้ฟัง

"พวกหนึ่งเป็นพวกรับจ้าง พวกนี้จะเข้าไป
จับจองที่ดิน ตัดต้นไม้ทำลายป่าเพื่อจับจอง

บริเวณนั้นเป็นของตน จากนั้นก็เข้าไปขาย
ขายจากที่นี้ไปจับจองที่ใหม่เรื่อยไป อีกพวก
เป็นการตัดไม้เพื่อทำฟืน เผาถ่าน การทำลาย
ป่าของคนสองประเภทนี้จะทำลายต้นไม้ทุกต้น
จนเหลือแต่ที่ดินว่างเปล่า"

"มันน่าจับเอามาลงโทษจัง" ธรีระออก
ความเห็น "งานที่อาทำอยู่ก็ต้องคอยระวัง
ป่าไม่ให้พวกนี้มาลักลอบทำลายด้วยใช่ไหม
ครับ"

"ใช่ซี" อาตอบ "เออ เราคุยกันเพลิน
ตรงทางเลี้ยวข้างหน้าที่จะขึ้นเขาใหญ่แล้ว"

เด็กทั้งสองตื่นเต้นมาก อุษาถึงกับชะเงว
ตัวจากที่นั่งตอนหลังมาข้างหน้าเพื่อจะดูทาง
ขึ้นเขาใหญ่

อีกครู่หนึ่งรถก็เลี้ยวแล่นขึ้นไปตามถนนที่
ค่อย ๆ สูงขึ้นทุกขณะ

"เราเข้าเขตเขาใหญ่แล้ว ดูสองข้าง
ทางนะ บางที่หลานอาจจะเห็นสัตว์ป่า เต็ม
อาจจะพบไปยังจุดที่ดูวิวทัศนียภาพหลานจะเห็น
ธรรมชาติที่สวยงามมาก แล้วพรุ่งนี้เช้าจะพา
ไปเดินป่า หลานต้องสวมหมวก ใส่กางเกง
ขายาวและรองเท้าผ้าใบให้รัดกุมไม่รุ่มร่าม"

"ดีจังคะ ไปเดินป่าเพื่อจะได้กลิ่นไม้
ป่าสวย ๆ ไปฝากแม่บ้าง"

"ไม่ได้หรอกนะอุษา บริเวณเขตรวน-
อุทยานหลานจะเก็บของป่าไม่ได้ ห้ามทุกชนิด
ห้ามตัดฟันหรือทำลายต้นไม้ทุกชนิด"

"หรือคะ" อุษาดถามหน้าตื่น "ยังมี
ข้อห้ามอย่างอื่นอีกไหมคะ"

"ในอุทยานแห่งชาติ ห้ามตัดแปลงสภาพ
ของอุทยานอันมีอยู่แล้วตามธรรมชาติ ห้ามนำ
สัตว์เลี้ยงเข้าไปเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์เลี้ยง

เข้า ไปอาศัย ห้ามสูบบุหรี่ หรือก่อไฟ แต่ถ้า
จำเป็นเมื่อเสร็จแล้ว ต้องดับให้เรียบร้อย
ห้ามล่าหรือทำอันตรายสัตว์ป่า ห้ามทำให้เกิด
เสียงดังจากกระเบิด ห้ามปิดป้ายโฆษณา ห้าม
แสดงมหรสพ"

"ข้อห้ามเขอะจริงครับ" อีระถอนใจ

"ที่ต้องมีข้อห้ามมากมายนี้ก็เพื่อรักษา
สภาพธรรมชาติให้อยู่ในสภาพเดิม ทั้งยัง
เป็นการป้องกันอันตราย และการรบกวน
สัตว์ป่าด้วย"

คำว่านั้นอาจวัดผลหาอีระและอุษา ไป
สองสัตว์ เด็กทั้งสองตื่นเต้นมาก คอยจับตา
ดูตลอดสองข้างทาง ได้พบสัตว์ป่า 2 - 3
ชนิด เนื่องจากไปในระยะไม่ไกลนัก

"ที่นี่มีกวางหลายตัวนะคะอาว์ดัม"

"ใช่ มีหลายตัวเพราะกวางแพร่พันธุ์
ได้เร็ว"

"ถ้ากวางเหล่านี้ออกไปนอกเขตอุทยาน
จะถูกล่าไหมครับ"

"ไม่ถูกล่าเพราะกวางเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง
ประเภทสอง ต้องมีใบอนุญาตจึงจะล่าได้"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทสอง หมายความว่า
อย่างไรครับ"

"สัตว์ป่าในประเทศไทยมีบางชนิดที่สูญพันธุ์
ไปแล้ว บางชนิดก็เหลืออยู่น้อย รัฐบาลจึงมี

นโยบายที่จะรักษาสัตว์เหล่านี้ไว้ โดย
ออกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า
พ.ศ. 2503 ซึ่งได้แบ่งสัตว์ออกเป็น สอง
ประเภท"

"ประเภทที่ 1 สัตว์ป่าสงวน ได้แก่ สัตว์
ที่หายาก มีเหลืออยู่น้อยและบางอย่างก็เกือบ
จะสูญพันธุ์แล้ว เช่น กูบรีหรือโคไพร แรด
กระซู่ ควายป่า ละอง ละมั่ง สมันหรือ
เนื้อสมัน เนื้อทราย เลียงผา กวางผาห้ามล่า
หรือมีไว้ในครอบครองอย่างเด็ดขาด"

ประเภทที่ 2 สัตว์ป่าคุ้มครอง แบ่งออก
เป็น 2 ประเภท คือ

สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 1 ได้แก่ สัตว์
ป่าซึ่งตามปกติคนไม่ใช่เนื้อเป็นอาหาร และ
ไม่ล่าเพื่อการกีฬา เป็นสัตว์ที่ทำลายศัตรูพืช
หรือสงวนไว้เพื่อประดับความงามตามธรรม
ชาติ ห้ามล่าโดยวิธีทำให้ตาย เว้นแต่เพื่อ
การศึกษา เช่น สมเสร็จ นกตะกรุม ชะนี
นกกางทุกชนิด นกกระเรียน ฯลฯ"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 2 ได้แก่
สัตว์ป่าที่ปกติคนใช้เนื้อกินเป็นอาหาร และ
ให้ล่าเพื่อการกีฬา เช่น เก้ง กวาง กระตัง
วัวแดง ไก่ป่า นกเขา ฯลฯ การล่าสัตว์
ประเภทนี้ต้องมีใบอนุญาตให้ล่าตามระเบียบ
ของกรมป่าไม้"

แบบที่ 6

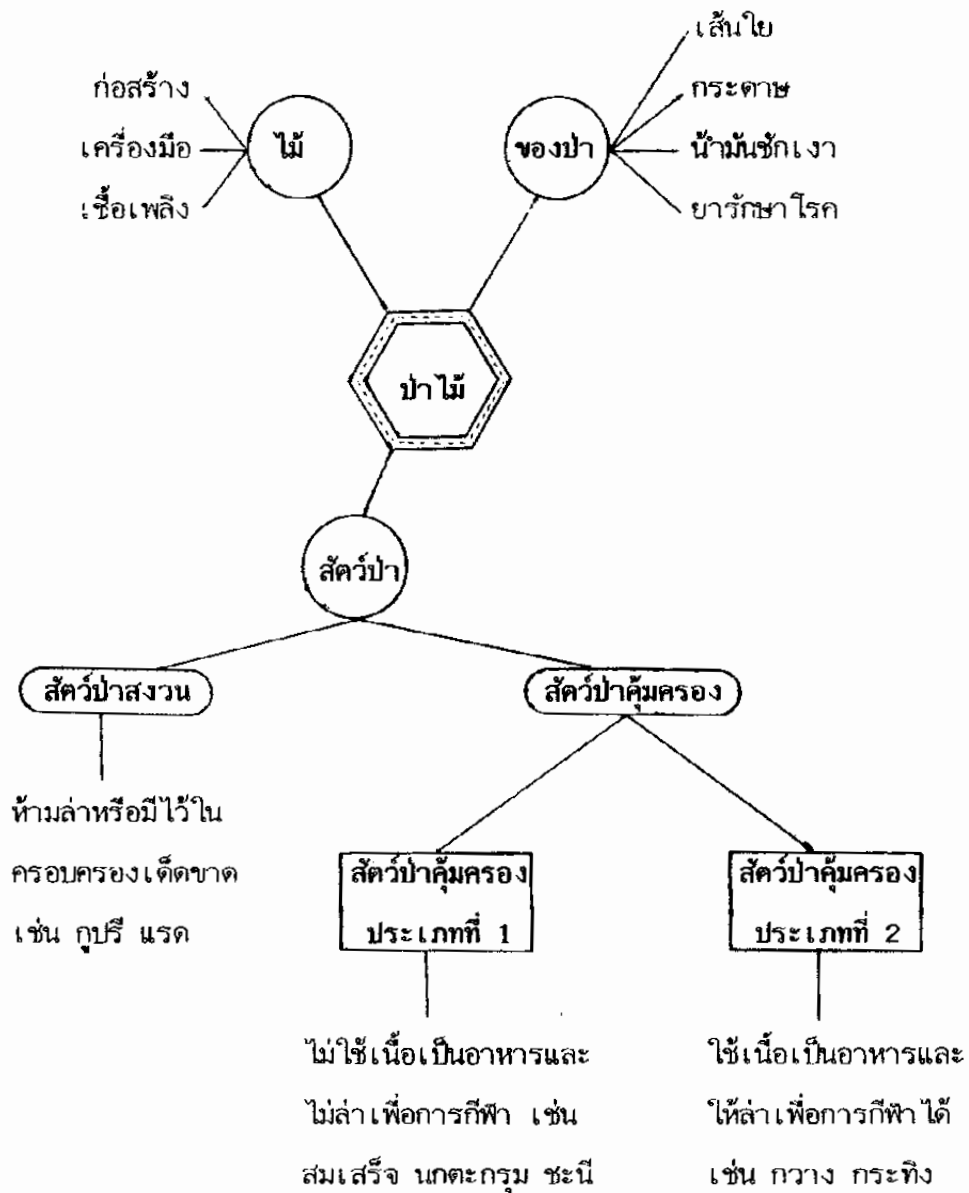
เรื่อง ไปเที่ยวเขาใหญ่

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนศึกษาแผนผังสรุปโยงเรื่องก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง เพราะแผนผังสรุปโยงเรื่องจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่าน ได้ดีขึ้น
2. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยความตั้งใจจนจบเรื่อง และพยายามทำความเข้าใจให้ดี เนื้อหาส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
3. กำหนดเวลาในการอ่าน 25 นาที เมื่อหมดเวลาจะเก็บเนื้อเรื่องคืน
4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในเนื้อเรื่อง

เรื่องไปเที่ยวเขาใหญ่

แผนผังสรุปโยงเรื่อง

ไปเที่ยวเขาใหญ่

ไม่บ่อยครั้งนักที่อุษาและธีระจะตื่นตื่นเท่าครั้งนี้ ตลอดเวลาที่รถแล่นไปตามถนนสายยาวเหยียดนั้น เด็กทั้งสองมองสำรวจไปตลอดสองข้างทาง ถนน โถง ถนนนี้ ไม่หยุดปาก

"อาว์คันครับ อีกไกลไหมครับ จึงจะได้เห็นเขาใหญ่" ธีระถามอาซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ขับรถ ธีระนั่งคู่กับอาอยู่ตอนหน้า ส่วนอุษานั่งอยู่ตอนหลัง

"นี่ก็เข้าเขตแล้ว" อาตอบโดยไม่ละสายตจากทางข้างหน้า

"ภูเขาเขียวบนน้ำเงินข้างหน้านั้นใช่ไหมคะ เขาใหญ่" อุษาชี้มือไปที่ภูเขาซึ่งเห็นอยู่ไม่ไกลนัก "อยู่ไม่ไกลจากเราเลยนะ"

"ที่จริง มันอยู่ไกลจากเรามาก" อาว์คันอธิบาย "แต่เพราะภูเขาที่เห็นมันใหญ่โตมากมองแต่ไกลจึงเห็นชัดเจนน"

"สี่เขียว ๆ บนน้ำเงินนั่นคงเป็นต้นไม้ใช่ไหมคะ"

"ใช่จะ บนภูเขาที่มีป่าไม้ ป่าไม้ก่อให้เกิดประ โยชน์อะไรบ้าง อาคิดว่าหลานคงรู้จักมาบ้างแล้ว"

"ครับ ผมเรียนเรื่องป่าไม้เมื่อตอนที่แล้ว" ธีระตอบรับทันที และยังมีอธิบายให้อาของเขาฟังอีกว่า "ป่าไม้เป็นแหล่งผลิตไม้ ป่าไม้มีบทบาทสำคัญในการป้องกัน และบรรเทาภัยธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ป้องกันการกัดเซาะดินจากฝน"

"ลดความรุนแรงของลมพายุได้ด้วย" อุษาเสริมขึ้นมาด้วยเกรงว่าพี่ชายจะได้รับ

คำชมจากอาคนเดียว"

"รู้แล้วนา" ธีระหันหน้ามาบอกน้องสาว "ป่าไม้ทำให้อากาศเย็นสบาย ทำให้ฝนตกเพิ่มขึ้นและ ในอากาศมีความชื้นสม่ำเสมอ"

"แล้วเรายัง ได้ของป่าเป็นผลพลอยได้อีก" อุษาต่อคำอีกเมื่อเห็นธีระหยุดนึก อาว์คันแอบยิ้มอยู่ในหน้า ที่เห็นหลานทั้งสองช่วยกันคิดทบทวนในเรื่องประโยชน์ของป่า ในขณะที่เดียวกันเขาก็นึกดีใจที่ได้ขออนุญาตที่ชายพหาลานทั้งสองมาเที่ยวเขาใหญ่ ในครั้งนี้ เพราะนอกจากเด็กทั้งสองจะตื่นตื่นแล้ว ยังจะได้เรียนรู้อะไรอีกมาก

"ของป่ากับ ไม้ อย่างเดียวกันหรือเปล่าครับ" ธีระหันมาถามอา

"คนละสิ่ง ของที่ได้จากป่า นอกจากไม้ เช่น เปลือกไม้ ผลไม้ ดอกไม้ ยาง เราเรียกว่าของป่า ไทเมือกอาชี ไม้มีประโยชน์อย่างไร"

ธีระหัวเราะชอบใจในคำถาม "ง่ายจัง ไม้ก็ใช้ในการก่อสร้างต่าง ๆ นะครับ"

"ใช้ทำเครื่องมือในการทำไร่ ทำนา ด้วยค่ะ ใช้ทำเครื่องดนตรี เครื่องเล่นกีฬา บางอย่าง แล้วก็ใช้เป็นเชื้อเพลิง"

อาว์คันยิ้มในคำตอบของหลานทั้งสอง "แล้วของป่าเล่ามีประโยชน์อย่างไร"

"ใช้เป็นอาหารค่ะ" อุษาตอบโดยไว แต่ธีระแย้งขึ้นว่า

"เปลือกไม้กินได้หรือครับ"

"ใครบอกว่าของป่าจะต้องเป็นเปลือก ไม้ อย่างเดียวเล่า หน่อไม้ เห็ด หัวกลอย

มันต่าง ๆ พวกนี้ใช้กินได้"

"หรือครับ ผมเพิ่งเข้าใจ ถ้าอย่างนั้น ของป่าก็ยังมี เป็นยารักษาโรคด้วย เช่น พวกสมุนไพร"

"ยังมีอีก" อาเสริม "ใช้เป็นเส้นใย ได้แก่พวกเปลือกไม้ต่าง ๆ ใยไม้ก็ใช้ทำ น้ำมันชักเงา ท้าย ผสมสี ทำกระดาษ ทำสบู่ และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง"

"ป่าไม่มีประโยชน์มากมายงั้นนะคะ" อุษา พุดหลังจากนึกอยู่ครู่หนึ่ง "ถ้าประเทศเรามีป่าไม่มาก ๆ ก็คงจะดี"

"แต่ก่อนประเทศเรา มีป่าไม้เกือบครึ่งประเทศ" อาวัฒน์บอก "แต่ตอนนี้เราเหลือ ป่าไม้ไม่มากนัก"

"เพราะอะไรครับ"

"เพราะคนมากขึ้น ต้องการที่ดินเพื่อ อยู่อาศัย การคมนาคมขยายตัวทำให้มีการ สร้างถนนตัดผ่านเข้าไปในป่า อย่างถนนสายนี้ หลานพิจารณาภูเขาที่อยู่ติดถนนสิ ไม่มีต้นไม้ อยู่เลย มีแต่หินขาว ๆ เดิมก็มีต้นไม้อยู่บน ภูเขาสูงนี้ พอตัดถนนผ่าน ต้นไม้ก็ถูกโค่นไป ไม่มีต้นไม้ขึ้นคืนที่เคยชุ่มชื้นก็แห้งฝนตกลงมา ก็ไม่มีรากไม้คอยช่วยยึดดินไว้ น้ำฝนจึงชะเอา ดินไปหมด นานวันเข้าก็เหลือแต่หิน อย่างที่ เห็นอยู่นี้แหละ"

"แล้วยังมีพวกทำลายป่าอีกใช้ไหมคะ"

"ถูกแล้ว ผู้ทำลายป่ามีสองลักษณะ นะหลานรู้ไหม"

ทั้งธีระและอุษาด่างสันศรีชะปฏีเสธ อา จึงเล่าให้ฟัง

"พวกหนึ่งเป็นพวกรับจ้าง พวกนี้จะเข้าไปจับจองที่ดิน ตัดต้นไม้ทำลายป่าเพื่อจับจอง

บริเวณนั้นเป็นของตน จากนั้นก็นำไปขาย ขายจากที่นี้ก็ไปจับจองที่ใหม่เรื่อยไป อีกพวก เป็นการตัดไม้เพื่อทำฟืน เผาถ่าน การทำลาย ป่าของคนสองประเภทนี้จะทำลายต้นไม้ทุกต้น จนเหลือแต่ที่คินว่างเปล่า"

"มันน่าจับเอามาลงโทษจัง" ธีระออก ความเห็น "งานที่อาทำอยู่ก็ต้องคอยระวัง ป่าไม่ให้พวกนี้มาลักลอบทำลายด้วยใช้ไหม ครับ"

"ใช้ซี" อาตอบ "เออ เราคุยกันเพลิน ตรงทางเลี้ยวข้างหน้าก็จะขึ้นเขาใหญ่แล้ว"

เด็กทั้งสองตื่นตัวมาก อุษาถึงกับชะเง้อ ตัวจากที่นั่งคอนหลังมาข้างหน้าเพื่อจะดูทาง ขึ้นเขาใหญ่

อีกครู่หนึ่งรถก็เลี้ยวลงเนินไปตามถนนที่ ค่อย ๆ สูงขึ้นทุกขณะ

"เราเข้าเขตเขาใหญ่แล้ว ดูสองข้าง ทางนะ บางที่หลานอาจจะเห็นสัตว์ป่า เตี้ยว อาจจะไปยังจุดที่ดูวิวทัศน์ หลานจะเห็น ธรรมชาติที่สวยงามมาก แล้วพรุ่งนี้เช้าจะพา ไปเดินป่า หลานต้องสวมหมวก ใส่กางเกง ขายาวและรองเท้าผ้าใบให้รัดกุมไม่รุ่มร่าม"

"ดีจังคะ ไปเดินป่าเพื่อจะได้กลัวยไม้ ป่าสวย ๆ ไปฝากแม่บ้าง"

"ไม่ได้หรอกนะ อุษา บริเวณเขตรวน- อุทยานหลานจะเก็บของป่าไม่ได้ ห้ามทุกชนิด ห้ามตัดฟันหรือทำลายต้นไม้ทุกชนิด"

"หรือคะ" อุษาดามหน้าตื่น "ยังมี ข้อห้ามอย่างอื่นอีกไหมคะ"

"ในอุทยานแห่งชาติ ห้ามตัดแปลงสภาพ ของอุทยานอันมีอยู่แล้วตามธรรมชาติ ห้ามนำ สัตว์เลี้ยงเข้าไปเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์เลี้ยง

เข้า ไปอาศัย ห้ามสูมไฟ หรือก่อไฟ แต่ถ้า
จำเป็นเมื่อเสร็จแล้ว ต้องทำให้เรียบร้อย
ห้ามล่าหรือทำอันตรายสัตว์ป่า ห้ามทำให้เกิด
เสียงดังจากกระเบิด ห้ามปิดป้ายโฆษณา ห้าม
แสดงมหรสพ"

"ข้อห้ามเยอะจริงครับ" ชีระถอนใจ

"ก็ต้องมีข้อห้ามมากมายนี่ก็เพื่อรักษา
สภาพธรรมชาติให้อยู่ในสภาพเดิม ทั้งยัง
เป็นการป้องกันอันตราย และการรบกวน
สัตว์ป่าด้วย"

คำวั้นนั้นอาวัลณ์พาชีระและชญาไป
ส่องสัตว์ เด็กทั้งสองตื่นเต้นมาก คอยจับตา
คุตตลอดสองข้างทาง ได้พบสัตว์ป่า 2 - 3
ชนิด เนื่องจากไปในระยะ ไม้โกลนัก

"ที่ไม่มีกวางหลายตัวนะคะอาวัลณ์"

"ใช่ มีหลายตัวเพราะกวางแพร่พันธุ์
ได้เร็ว"

"ถ้ากวางเหล่านี้ออกไปนอกเขตอุทยาน
จะถูกล่าไหมครับ"

"ไม่ถูกล่าเพราะกวางเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง
ประเภทสอง ต้องมีใบอนุญาตจึงจะล่าได้"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทสอง หมายความว่า
อย่างไรครับ"

"สัตว์ป่าในประเทศเรามีบางชนิดก็สูญพันธุ์
ไปแล้ว บางชนิดก็เหลืออยู่น้อย รัฐบาลจึงมี

นโยบายที่จะรักษาพันธุ์สัตว์เหล่านี้ไว้ โดย
ออกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า
พ.ศ. 2503 ซึ่งได้แบ่งสัตว์ออกเป็น สอง
ประเภท"

"ประเภทที่ 1 สัตว์ป่าสงวน ได้แก่ สัตว์
ที่หายาก มีเหลืออยู่น้อยและบางอย่างก็เกือบ
จะสูญพันธุ์แล้ว เช่น กูบรีหรือโคไพร แรด
กระซู่ กวางป่า ละอง ละมั่ง สมันหรือ
เนื้อสมัน เนื้อทราย เสี่ยงผา กวางผาห้ามล่า
หรือมีไว้ในครอบครองอย่างเด็ดขาด"

ประเภทที่ 2 สัตว์ป่าคุ้มครอง แบ่งออก
เป็น 2 ประเภท คือ

สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 1 ได้แก่ สัตว์
ป่าซึ่งตามปกติคนไม่ใช้เนื้อเป็นอาหาร และ
ไม่ล่าเพื่อการกีฬา เป็นสัตว์ที่ทำลายศัตรูพืช
หรือสงวนไว้เพื่อประดับความงามตามธรรม
ชาติ ห้ามล่าโดยวิธีทำให้ตาย เว้นแต่เพื่อ
การศึกษา เช่น สมเสร็จ นกตะกรุม ชะนี
นกยางทุกชนิด นกกระเรียน ฯลฯ"

"สัตว์ป่าคุ้มครองประเภทที่ 2 ได้แก่
สัตว์ป่าที่ปกติคนใช้เนื้อกินเป็นอาหาร และ
ให้ล่าเพื่อการกีฬา เช่น เก้ง กวาง กระตัง
วัวแดง ไก่ป่า นกเขา ฯลฯ การล่าสัตว์
ประเภทนี้ต้องมีใบอนุญาตให้ล่าตามระเบียบ
ของกรมป่าไม้"

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน
เรื่อง ไปเที่ยวเขาใหญ่

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มี 10 ข้อ ให้นักเรียนทำทุกข้อ ใช้เวลา 15 นาที
2. ข้อสอบทุกข้อเป็นแบบเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก คือ ก. ข. ค. และ ง.
เมื่อนักเรียนเลือกได้คำตอบที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ให้ทำเครื่องหมายกากบาท (x) ลงในช่อง
สี่เหลี่ยมที่ตรงกับตัวเลือกของข้อนั้น ดังตัวอย่าง ข้อ 0.

0. สัตว์ป่ามีกี่ประเภท

- ก. 2 ประเภท
- ข. 3 ประเภท
- ค. 4 ประเภท
- ง. 5 ประเภท

จะเห็นว่าคำตอบที่ถูกต้อง คือ ก. ดังนั้นนักเรียนก็ทำเครื่องหมายกากบาทลงใน
กระดาษคำตอบในช่องสี่เหลี่ยมให้ตรงกับ ก. เพียงช่องเดียว ดังนี้

ข้อ	ก	ข	ค	ง
0	X			

3. ถ้าหากนักเรียนทำเครื่องหมายลงในกระดาษคำตอบแล้ว แต่ต้องการ
เปลี่ยนคำตอบใหม่ ก็ให้ขีดทับเครื่องหมายกากบาทเดิมเสียก่อน แล้วจึงทำเครื่องหมาย
กากบาทใหม่ เช่น เปลี่ยนคำตอบจาก ก. เป็น ข. ก็ให้ทำดังนี้

ข้อ	ก	ข	ค	ง
0	X	X		

4. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแบบทดสอบ

1. ถ้า ไม่มีพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 จะเป็นอย่างไร
 - ก. สัตว์ป่าจะสูญพันธุ์ช้าลง
 - ข. สัตว์ป่าจะมีจำนวนลดลง
 - ค. สัตว์ป่าจะมีจำนวนเพิ่มขึ้น
 - ง. สัตว์ป่าจะถูกรบกวนมากขึ้น
2. รัฐบาลออกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 เพื่ออะไร
 - ก. เพื่อไม่ให้สัตว์ป่าถูกล่าอย่างทารุณ
 - ข. เพื่อให้สัตว์ป่าอยู่อย่างสงบสุข
 - ค. เพื่อให้ป่ามีความอุดมสมบูรณ์
 - ง. เพื่อไม่ให้สัตว์ป่าสูญพันธุ์
3. ในบริเวณหมู่บ้านที่ไม่มีป่า ไม่ปกคลุม เมื่อมีฝนตกหนัก จะเป็นอย่างไร
 - ก. น้ำไหลเข้าหมู่บ้านช้า ๆ
 - ข. หมู่บ้านจะถูกน้ำท่วมได้ง่าย
 - ค. พื้นดินจะดูดซับน้ำไว้ ได้อย่างดี
 - ง. พื้นดินจะเกิดความอุดมสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
4. ถ้า ไม่มีป่า ไม่มีมนุษย์จะประสบปัญหาเกี่ยวกับอะไรเป็นอย่างมาก
 - ก. อาหาร
 - ข. ที่อยู่อาศัย
 - ค. เครื่องนุ่งห่ม
 - ง. ยารักษาโรค
5. ข้อใดเหมาะกับยุคสมัยที่มีป่าไม้เหลือน้อย
 - ก. ปลุกบ้านอาศัยใช้ไม้ใหญ่เท่านั้น
 - ข. ช่วยกันสรรสร้างป่ามาเป็นเมือง
 - ค. เก็บของป่าช่วยลดปัญหาเศรษฐกิจ
 - ง. รักษาป่าช่วยแก้ปัญหาของบ้านเมือง
6. จุดประสงค์ที่สำคัญของวนอุทยานคืออะไร
 - ก. เพื่อรักษาธรรมชาติ
 - ข. เพื่อรักษาต้นน้ำลำธาร
 - ค. เพื่อป้องกันการลักลอบตัดไม้
 - ง. เพื่อใช้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
7. "ถ้าประเทศเรามีป่า ไม้มาก ๆ ก็คงจะดี" ผู้พูดมีความคิดเกี่ยวกับป่า ไม้อย่างไร
 - ก. ป่า ไม้มีประโยชน์ถ้ามีจำนวนมาก
 - ข. ป่า ไม้มีประโยชน์มากแต่มีเหลืออยู่น้อย
 - ค. เรามีป่า ไม้จำนวนมากนับว่าเป็นสิ่งที่ดี
 - ง. ประเทศเราไม่ดีเพราะมีป่า ไม้ไม่มาก
8. "คำวันนั้น อาวค์มพาริระ และอุษาไป ล่องสัตว์ เด็กทั้งสองตื่นตื่นมาก" คำที่ขีดเส้นใต้ หมายความว่าอย่างไร
 - ก. ยิงสัตว์
 - ข. ดักจับสัตว์
 - ค. ดูสัตว์โดยใช้ไฟส่อง
 - ง. ดูสัตว์ด้วยกล้องส่องทางไกล

ใช้ข้อความต่อไปนี้ ตลกข้อ 9-10

"เสรีเป็นเจ้าของสปาไม้ ได้รับการติดต่อจากเจ้าแม่เหิงซึ่งเป็นนายทุนทำไม้รายใหญ่ เพื่อขอความร่วมมือในการลักลอบตัดไม้ โดยจะให้เงินจำนวนมากเป็นการตอบแทน แต่เสรีปฏิเสธ ทั้ง ๆ ที่เงินเดือนก็น้อย ไม่ค่อยพอใช้"

9. เหตุใดเสรีจึงไม่ยอมให้ความร่วมมือ

- ก. ไม่เห็นคุณค่าของเงิน
- ข. กลัวถูกไล่ออกจากงาน
- ค. เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม
- ง. เห็นแก่อนาคตของตนเอง

10. เจ้าแม่เหิงเป็นคนอย่างไร

- ก. เห็นแก่ตัว
- ข. ไม่ซื่อสัตย์
- ค. โอบอ้อมอารี
- ง. ฉลาดหลักแหลม

\$